Annus XVIII - Vol. XVIII 1 Iunii 1926 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Constitutiones Apostolicae, p. 201. – Litterae Apostolicae, p. 208. – Epistolae, p. 224.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* I. Eistetten.-Ratisbonen. De finium dioecesium immutatione, p. 227. II. Ratisbonen.-Eistetten. Dismembrationis et unionis, p. 228. III. Auriensis et Lucensis. Dismembrationis et aggregationis, p. 228. IV. Provisio Ecclesiarum, p. 229. – *S. C. de Propaganda Fide:* Promulgantur Statuta generalia Piae Unionis Cleri pro Missionibus, p. 230. – *S. C. Rituum:* I. Neopolitana. Decretum super miraculis Ven. Ioannae Antidae Thouret p. 236. II. Neapolitana. Decretum super miraculis Ven. Ioannae Antidae Thouret, p. 239. III. Brixien. Decretum super miraculis Ven. Bartholomaeae Capitanio, p. 241. IV. Damascena. Decretum super martirio in causa Ven. Emmanuelis Ruiz et Soc., p. 244.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Congregazioni Generali. – Segreteria di Stato: Nomine. – Maggiordomato: Nomine. – Necrologio, pp. 246-248.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M • DCCCC • XXVI

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. **20** — Extra Italiam, *L. it.* **35** —
Pretium unius fasciculi, Lib. **3** —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVIII, n. 6 – 1 Iunii 1926)

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

PAG.

I. *Apostolici muneris.* – Dismembrationis et erectionis. – *18 octobris 1925* . . 203

II. *Notabiliter aucto.* – Dismembrationis et erectionis. – *18 octobris 1925* . . 205

III. *Inter coetera.* – Dioecesis Massensis a provincia ecclesiastica Mutinensi seiungitur et Pisanae unitur. – *23 aprilis 1926* 207

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Inter B. M. Virg.* – Solemnis acceptatio renunciationes familiae Burghesiae iurispatronatus super sacello B. M. Virginis in Basilica Liberiana a Paulo V exstructo. – *5 augusti 1925* 208

II. *Cognitus sane est.* – Ecclesia in honorem B. M. V. a perpetuo Succursu in urbe Sancti Iacobi de Chile Basilicae minoris titulo et privilegiis condecoratur. – *14 ianuarii 1926* . 213

III. *Refert ad Nos.* – Templum SS. Alexandri et Theodori MM., abbatiae Ottenburanae in dioecesi Augustana Vind. titulo et honoribus Basilicae minoris augetur. – *25 ianuarii 1926* . 214

IV. *Quae catholico nomini.* – Immutantur fines inter Apostolicam Praefecturam olim de Thsuapa, nunc de Coquilhatsville, et Vicariatum Apostolicum Novae Antuerpiae in Congo Belgico. – *28 ianuarii 1926* 215

V. *Dives in misericordia.* – Ven. Dei Servus Andreae Hubertus Fournet. Fundator Congregationis Filiarum Crucis Beatus renuntiatur. – *16 maii 1926* 216

VI. *Christianae caritatis instituta.* – Ven. Dei famula Soror Ioanna Antida Thouret, Fundatrix Instituti Sororum a Caritate Beata renuntiatur. – *23 maii 1926* 220

EPISTOLAE

I. *Istam.* – Ad R. P. D. Augustinum Dontenwill, Archiepiscopum tit. Ptolemaidensem, Oblatorum B. M. V. Immaculatae moderatorem generalem, saeculo elapso ab approbatione Instituti. – *15 ianuarii 1926* . . . 224

II. *Memoriam illius.* – Ad Emum P. D. Caietanum Episcopum Sabinensem et Mandelensem, S. R. E. Cardinalem De Lai Sacri Conlegii Subdecanus, ob quinquagesimum natalem sacerdotii eius. – *4 aprilis 1926* . . . 226

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PAG.

I. *Eistetten.-Ratisbonen.* – Decretum de finium dioecesium immutatione. – *14 aprilis 1926* 227

II. *Ratisbonen.-Eistetten.* – Decretum dismembrationis et unionis. – *14 aprilis 1926* 228

III. *Auriensis et Lucensis.* – Decretum dismembrationis et aggregationis. – *20 aprilis 1926* 228

IV. Provisio Ecclesiarum 229

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Decretum promulgantur Statuta generalia Piae Unionis Cleri pro Missionibus atque summarium spiritualium favorum quibus eiusdem Piae Unionis sodales fruuntur. – *4 aprilis 1926* 230

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Neapolitana seu Bisuntina.* – Decretum super miraculis in causa beatificationis et canonizationis Ven. Servae Dei Sororis Ioannae Antidae Thouret, Fundatricis Instituti Sororum a Caritate. – *21 aprilis 1926* . 236

II. *Neapolitana seu Bisuntina.* – Decretum super *tuto* in causa beatificationis et canonizationis Ven. Servae Dei Sororis Ioannae Antidae Thouret, Fundatricis Instituti Sororum a Caritate. – *2 maii 1926* 239

III. *Brixien.* – Decretum super miraculis in causa beatificationis et canonizationis Ven. Servae Dei Bartholomaeae Capitanio, Fundatricis Primariae Instituti Sororum a Caritate in oppido luere Brixiensis Dioecesis. – *2 maii 1926* 241

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti. – *Congregazioni generali* 246

II. Segreteria di Stato. – *Nomine* . . 247

III. Maggiordomato. – *Nomine* . . . 247

IV. Necrologio 248

Annus XVIII - Vol. XVIII 1 Iunii 1926 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

SANCTI IACOBI DE CHILE

DISMEMBRATIONIS ET ERECTIONIS

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Apostolici muneris ratio a Nobis postulat ut ea omnia capiantur consilia, quae animarum bono cedere videntur. Ad hoc autem assequendum valde prodest recta catholici orbis circumscriptio, quae ita est ordinanda vel immutanda, ut temporum et locorum condicionibus apte respondeat. Curare propterea debent Romani Pontifices ut, quum in aliqua regione, vel ob auctum christifidelium numerum, vel ob nimiam latitudinem, pastorale officium ab unico tantum Episcopo nequeat exerceri, ibi dioecesium ac Antistitum numerus, prout est necesse, augeatur.

Hoc vero accidit de archidioecesi Sancti Iacobi de Chile, cuius amplitudo ac ingens numerus fidelium, in dies magis magisque succrescentium, iam a tempore suadebant eamdem in partes, hoc est in plures dioeceses esse dividendam. Quapropter Nos, praehabito voto tum Ordinarii eiusdem archidioecesis, tum Apostolici Nuntii penes Rempublicam Chilenam omnibusque rite perpensis, ad ipsius archidioecesis dismembrationem deveniendum censuimus. Suppleto igitur, quatenus opus sit, quorum intersit, vel sua interesse praesumant consensu, Apostolicae potestatis plenitudine haec, quae sequuntur, statuimus et decernimus.

In primis civiles provincias de *Talca* et de *Curicó* vulgo nuncupatas, cum suis viginti sex paroeciis ab archidioecesi Sancti Iacobi de Chile sepa-

ramus et distrahimus, et in dioecesim, *de Talca* nuncupandam, erigimus, cuius sedem in civitate *Talca* constituimus, ibique ad cathedralis honorem evehimus paroecialem ecclesiam S. Augustini. Item civiles provincias, vulgo *O' Higgins* et *Colchagua*, ab archidioecesi Sancti Iacobi de Chile pariter distrahimus, cum omnibus et singulis triginta una paroeciis et in novam dioecesim constituimus *de Rancagua* nuncupandam, ab urbe *Rancagua*, in qua erit sedes episcopalis, ibique paroecialem ecclesiam Sanctae Crucis ad cathedralis dignitatem extollimus. Item civilem provinciam *de Valparaiso* cum paroeciis ibi exstantibus et in ea contentis ab archidioecesi Sancti Iacobi de Chile similiter avellimus, eamque in separatam dioecesim erigimus, *de Valparaiso* ab urbe *Valparaiso* appellandam, eique insuper dioecesi assignamus insulas *Juan Fernandez* (*Mas a Tierra* et *Mas a Fuera*), quae hucusque praefatae archidioecesi Sancti Iacobi pertinebant. Episcopalis sedes huius novae dioecesis in ipsa civitate *Valparaiso* erit, et in cathedralem constituimus ecclesiam, quae in eadem urbe modo exstruitur, Nostrae Dominae a Monte Carmelo dicatam. Denique civilem provinciam de *Aconcagua* cum suis sexdecim paroeciis ab archidioecesi Sancti Iacobi de Chile pariter distrahimus et in novam dioecesim erigimus *Sancti Philippi de Aconcagua* a civitate Sancti Philippi nuncupandam. Sedem autem huius novae dioecesis in urbe « Sancti Philippi » constituimus, et ecclesiam Sancti Philippi Apostoli ibi exstantem ad cathedralis gradum evehimus. Quare, hisce peractis dismembrationibus, archidioecesis *Sancti Iacobi* provinciam tantum « Sancti Iacobi » servabit, cum suis quadraginta quinque paroeciis, et insulam de *Pascua*.

Harum autem dioecesium fines iidem erunt ac fines, quibus modo delimitantur civiles provinciae et circumscriptiones (vulgo *departamentos*), quibus unaquaeque dioecesis constat.

Hisce vero neo-erectis cathedralibus Ecclesiis earumque pro tempore Episcopis tribuimus honores, insignia, favores, iura ac privilegia, quibus aliae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites in America Latina iure communi, vel legitima consuetudine pollent ac fruuntur. Ipsas cathedrales Ecclesias suffraganeas constituimus metropolitanae Ecclesiae Sancti Iacobi de Chile, eorumque pro tempore Episcopos iuri metropolitico eiusdem Archiepiscopi Sancti Iacobi subiicimus, reservata tamen Apostolicae Sedi facultate libere novam decernendi ipsarum dioecesium dismembrationem, quoties id expedire in Domino visum fuerit.

Quum autem temporum adiuncta prohibeant quominus in unaquaque dioecesi canonicorum Capitulum modo instituatur, mandamus ut, loco canonicorum, dioecesani Consultores, ad tramitem can. 423 et seq. eligantur. Mandamus insuper ut, quamprimum fieri poterit, saltem parvum Semina-

rium dioecesanum iuxta Codicis praescripta et normas a Sacra Congregatione de Seminariis traditas, in unaquaque dioecesi erigatur; utque interim alumni Facultatis philosophicae ac theologicae neo-dioecesium de Talca, de Rancagua, de Valparaiso et Sancti Philippi, donec aliter statuatur, in Seminarium Sancti Iacobi de Chile mittantur. Volumus insuper ut, uniuscuiusque dioecesis sumptibus, duo delecti iuvenes, aut saltem modo unus, non intermissa vice in Pontificium Seminarium Pium Latinum Americanum de Urbe mittantur.

Quod autem attinet ad harum dioecesium regimen et administrationem, ad Vicarii capitularis, seu Administratoris sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones decernunt. Quod vero ad clerum praecipue pertinet, statuimus ut simul ac dioecesium erectio facta fuerit, eo ipso presbyteri ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime exstant. Singulorum Ordinariorum autem erit curare ut omnia documenta et acta, quae novas dioeceses respiciunt, quamprimum fieri poterit earum Cancellariae tradantur ut in singulis archivis serventur.

Episcopalem mensam novarum dioecesium constituent Curiae emolumenta et ceterae oblationes, quae a fidelibus, in quorum bonum ipsae dioeceses sunt erectae, praeberi solent, praeter ea quae iam ad hoc sunt collecta, et a civili Gubernio adsignantur. Archiepiscopus vero Sancti Iacobi singulis dioecesibus noviter erectis intra fines territorii, quod hucusque suae archidioecesi pertinebat, nempe de Talca, de Rancagua, de Valparaiso et Sancti Philippi, summam solvet ad tramitem Codicis iuris canonici.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum interest, vel sua interesse praesumant, auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato defectu, notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Hisce itaque ut supra dispositis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Benedictum Aloisi-Masella, Archiepiscopum tit. Caesariensem, Nuntium Apostolicum apud Rempublicam de Chile, eidem tribuentes necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi,

ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate vel officio constitutum, imposito eidem onere ad Sacram Congregationem Consistorialem mittendi infra sex menses a praesentibus Litteris datis computandos, authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate, vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si originaliter exhibitae, vel ostensae forent.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus, vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis quibuscumque.

Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, evectionis, concessionis, statuti, derogationis, mandati et voluntatis Nostrae infringere, vel ei contraire liceat. Si quis vero, ausu temerario, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die decima octava mensis octobris, Pontificatus Nostri anno quarto.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Ep. Sabinen. et Mandelen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Dominicus Iorio, *Protonotarius Apostolicus.*
Alfonsus Carinci, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXXIII, n. 22.

II

SANCTISSIMAE CONCEPTIONIS DE CHILE

DISMEMBRATIONIS ET ERECTIONIS

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Notabiliter aucto fidelium numero in amplissimis finibus Sanctissimae Conceptionis dioecesis, expedire visum est eandem in partes dividere atque ex ea novas dioeceses erigere, quo efficacius animarum bonum promoveretur. Quae sane Nos recognoscentes, omnibus attentis temporum et locorum adiunctis, ad has divisionem et erectiones deveniendum esse censuimus et decrevimus.

Eapropter, habito favorabili voto tum Ordinarii SSmae Conceptionis tum venerabilis fratris hodierni apud rempublicam de Chile Apostolici Nuntii, de Apostolicae potestatis plenitudine, suppleto quorum intersit, vel sua interesse praesumant consensu, e dioecesi SSmae Conceptionis nonnullas partes seiungimus et in has, quae infra numerantur, dioeceses erigimur et constituimus.

In primis partem illam quae totam provinciam vulgo de *Nuble* et tres partes seu districtus provinciae de *Maule*, quae vocantur de *Cauquenes*, *Chanco* et *Itata* complectitur, quaeque viginti duas parochias habet, a territorio memoratae dioecesis distrahimus et ex iis dioecesim *de Chillàn* a civitate *Chillàn* nuncupandam, erigimus cum sede episcopali in eadem civitate *Chillàn*, et in cathedralem ecclesiam evehimus parochialem ecclesiam Sancti Bartholomaei Apostoli.

Item, ex provincia de *Linares* et ex districtu de *Constitución* ad provinciam de *Maule* pertinente, quas a SSmae Conceptionis dioecesi avellimus, secundam erigimus dioecesim *de Linares in Chile* vocandam ab urbe eiusdem nominis: eiusque sedem erigimus in urbe vulgo *Linares* et in cathelem ecclesiam evehimus parochialem ecclesiam Sancti Ambrosii Episcopi.

Tertio, universam provinciam de *Malleco* et partem provinciae de *Cautin* ad septentrionem fluminis *Cautín* sitam, et parochias vulgo *de Nueva Imperial*, de *Carahue* et de *Galvarino* quae hucusque praedictae SSmae Conceptionis dioecesi subiectae erant, ab eadem dioecesi separamus et avellimus, ipsasque instituimus et erigimus in novam dioecesim *de Temuco*, a civitate eiusdem nominis, appellandam, quam in sedem Episcopi constituimus, dum ad honorem cathedralis ecclesiae evehimus parochialem ecclesiam Sancti Ioseph.

Fines vero harum neodioecesium iidem erunt ac praesentes fines civiles, seu politici, provinciarum et districtuum quibus constant. SSmae Conceptionis itaque dioecesis, hisce peractis uti supra dismembrationibus, universas provincias de Conceptione, de *Bio-Bio*, de *Arauco* comprehendet, cum triginta quatuor parochiis, insulis quoque inclusis, quae vocantur vulgo *Quiriquina*, sita in *Bahia de Talcahuano*, *Santa Maria* in *Bahia de Arauco* et *Mocha* in extrema parte provinciae eiusdem nominis.

Hisce autem noviter erectis cathedralibus Ecclesiis, earumque pro tempore Episcopis, tribuimus honores, insignia, favores, iura ac privilegia, quibus aliae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites in America Latina iure communi, vel legitima consuetudine pollent ac fruuntur. Ipsas vero cathedrales Ecclesias suffraganeas constituimus metropolitanae Ecclesiae Sancti Iacobi de Chile, earumque pro tempore Episcopos iuri metropolitico eiusdem Sancti Iacobi Archiepiscopi subiicimus, reservata tamen Nobis et Apostolicae Sedi facultate libere novam decernendi istarum dioecesium dismembrationem, quoties id in Domino opportunum visum fuerit.

Quum autem temporum adiuncta prohibeant quominus in praesenti canonicorum Capitulum in unaquaque dioecesi instituatur, mandamus ut, loco canonicorum, dioecesani Consultores ad tramitem canonum 423 et sequentium Codicis iuris canonici eligantur. Insuper mandamus ut, quamprimum fieri poterit, saltem parvum Seminarium dioecesanum, iuxta eiusdem Codicis praescripta et normas a Sacra Congregatione de Seminariis traditas in unaquaque dioecesi erigatur; utque interim alumni facultatis theologicae et philosophicae neo-dioecesium in Seminarium Ssmae Conceptionis mittantur, donec aliter statuatur. Mandamus etiam ut uniuscuiusque dioecesis sumptibus, duo delecti iuvenes, aut saltem unus in praesenti, non intermissa vice, in Pontificium Collegium Pium Latinum Americanum de Urbe mittantur.

Quod attinet ad harum dioecesium regimen et administrationem, ad Vicarii capitularis, seu Administratoris sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus, quae sacri canones decernunt. Quod vero ad clerum in particulari pertinet, statuimus ut simul ac dioecesium erectio facta fuerit, eo ipso presbyteri Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime exstant. Singulorum Ordinariorum autem erit omnia documenta et acta novas dioeceses respicentia, quamprimum fieri poterit, earum Cancellariis tradere ut in singulis archivis serventur.

Episcopalem mensam constituent Curiae emolumenta et ceterae oblationes, quae a fidelibus, in quorum bonum dioeceses erectae sunt, praeberi solent, praeter ea, quae ad hoc iam collecta sunt et a civili Gubernio adsignantur.

Quae autem hisce Litteris, Apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, nulli hominum, ullo unquam tempore, infringere, aut iis repugnare vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec autem exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Benedictum Aloisi-Masella, Archiepiscopum titularem Caesariensem et in Republica de Chile Apostolicum Nuntium, et ei necessarias huic negotio facultates tribuimus, etiam subdelegandi alium virum, in ecclesiastica dignitate constitutum ac definitive sententiam dicendi de quavis occurrente difficultate, vel oppositione, imposito onere ad Sacram Congregationem Consistorialem infra sex menses, fidem, authentica forma exaratam, absolutae exsecutionis huius Nostri mandati transmittendi.

Decernimus denique has praesentes Litteras valituras contrariis quibuslibet etiam peculiari et expressa mentione dignis minime obstantibus.

Datum Romae apud S. Petrum anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die decima octava mensis octobris, Pontificatus Nostri anno quarto.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Ep. Sabinen. et Mandelen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Dominicus Iorio, *Protonotarius Apostolicus.*
Alfonsus Carinci, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XXXIII, n. 23.

III

MASSENSIS

DIOECESIS MASSENSIS A PROVINCIA ECCLESIASTICA MUTINENSI SEIUNGITUR ET PISANAE UNITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Inter coetera Nostri Apostolici muneris officia semper curavimus ut provinciae ecclesiasticae eosdem fines haberent, quas regiones civiles, vel constitutae essent iuxta ethnicas rationes.

Rerum conditiones, quae medio saeculo decimonono effecerunt, ut dioecesis Massensis provinciae ecclesiasticae Mutinensi iurique metro-

politico eiusdem Archiepiscopi subiiceretur, immutatae sunt. Aliunde vero in propatulo est, dioecesim Massensem ad Tusciae regionem cis Apenninos montes consistere et idcirco ab initio Pisanae provinciae fuisse adscriptam. Quae probe considerantes, ad opportunum remedium deveniendum esse duximus. Itaque, suppleto, quatenus opus sit, quorum interest, aut sua interesse praesumant consensu, memoratam Massensem dioecesim a provincia ecclesiastica Mutinensi seiungimus et a vinculo iuris metropolitici illius Archiepiscopi absolvimus, ipsamque dioecesim provinciae ecclesiasticae Pisanae denuo adiungimus, iurique metropolitico huius Archiepiscopi subiectam constituimus.

Quae autem hisce Litteris, Apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt nulli hominum, ullo unquam tempore infringere, aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis. Decernimus similiter has praesentes Litteras valituras contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, non obstantibus.

Datum Romae apud S. Petrum anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo sexto, die vigesima tertia mensis aprilis, Pontificatus Nostri anno quinto.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Ep. Sabinen. et Mandelen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Ioannes Zani Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*
Dominicus Spolverini, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXXIV, n. 19.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

SOLEMNIS ACCEPTATIO RENUNCIATIONIS FAMILIAE BURGHESIAE IURIPATRONATUS SUPER SACELLO BEATAE MARIAE VIRGINIS IN BASILICA LIBERIANA A PAULO V EXSTRUCTO.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter Beatae Mariae Virginis imagines, quibus Alma Nostra Urbs merito gloriatur, omnium sane augustissima ea est quam Romanus populus in Liberiana Basilica per tot saecula impense

coluit ac veneratus est. Ipsi autem Romani Pontifices, decessores Nostri, peculiari pietate Liberianam Deiparae imaginem sunt prosequuti; quin etiam in hoc caelestium munerum fonte ac vera *populi Romani salute*, uti vulgo appellatur, honoranda nullo non tempore certarunt. Quos inter S. Pius V, qui post Naupactensem victoriam ad templum Liberianum se contulit ut Virgini Matri, *Auxilio Christianorum*, debitas gratias persolveret. Paulus vero Pp. V pro sua in Dei Matrem religione ab ipso Pontificatus exordio, splendidissimum sacellum aedificare Deiparae dicatum, illius simile quod Sixtus V ad Sancti Praesepis honorem condiderat, sibi proposuit, « ut sicut Redemptor Noster et Deus sacratissimam Virginem sublima-« vit in caelis ita eam ipse, quantum poterat, honoraret in terris ». Sacellum igitur in formam crucis graecae cum tholo, quattuor magnis parastratis suffulto, in Basilica Liberiana exstrui, pretiosis marmoribus ornandum, Flaminii Pontii architecti opera, Pontifex ipse iussit; idemque dein ibidem Virginis Deiparae facta et res in Basilica gestas tam affabre exprimendas curavit, ut sacellum ipsum Marialium aedium facile princeps verissime dici queat. Huc veneranda Virginis Mariae effigie translata die VI kal. februarii anno MDCXIII, Paulinum sacerdotum Conlegium, qui sacra ibi procurarent, congruis ei quoque redditibus attributis, constituit: itemque praecepit ut Cardinalis S. R. E. – e sua familia, si forte adesset, praeter ceteros seligendus – munere officioque fungeretur Cardinalis Protectoris, qui nempe tum sacelli memorati et continentis domus, tum Paulini presbyterorum Conlegii regimini et conservationi, concessa eidem quavis facultate et iurisdictione, opportune consuleret. Praeterea sacelli eiusdem hypogeum, sibi suisque, successu temporis condendis, gentilicii sepulcri loco futurum esse decrevit. Ius denique patronatus ac praesentandi personas idoneas ad ea munera, quae ad sacelli procurationem pertinerent, nepoti suo Cardinali Scipioni Burghesio reservavit quem etiam Cardinalem Protectorem renuntiavit: idque eo pacto ut, post eius obitum, ius patronatus ad alterum nepotem Marcum Antonium Burghesium Sulmonis Principem, eumdem Ioannis Baptistae Burghesii filium et ad eius prognatos masculos feminasque transferretur, quibus carentibus, ad alios duos prognatos deinceps vocatos, eisque deficientibus ad stirpem propinqui e sexu masculino vel feminino eidem proximioris. Haec vero omnia per Constitutionem Apostolicam *Immensae bonitatis*. V kal. novembris anno MDCXV Paulus V sanxit confirmavitque.

Hoc autem ius patronatus Princeps Burghesius, iuxta Pauli V edita, continenter exercuit ad nostra usque tempora, quum novus Codex iuris canonici promulgatus est. Verum cum in canone 1450 § 1 Codicis eiusdem statuatur ut « nullum ius patronatus ullo titulo constitui in posterum « valide possit », et in sequenti canone 1451 patroni omnes exsistentes invi-

tentur ut « loco iuris patronatus, quo fruuntur, aut saltem loco iuris prae-« sentandi spiritualia suffragia etiam perpetua pro se suisve acceptent », praesens Princeps patronus Scipio Burghesius, pro suo erga Apostolicam Sedem obsequio, per autographas litteras, die XXII m. iulii anno MCMXXIV datas, ius suum patronatus et proprietatis in omne Burghesianum Liberianae Basilicae sacellum Nobis cedit: non solum igitur ius proprietatis in omnes res ac bona ad sacellum ipsum nunc pertinentia, sed etiam ad continentem domum et tabularium. Haec is libenter ultroque Nobis renuntians, precatur ut quotannis peculiaria suffragia ab amplissimo Liberiano Capitulo pro defunctis nobilissimae familiae Burghesiae celebrentur. Quamvis autem renuntiatio eiusdem nulli condicioni subiiceretur, is tamen quae sequuntur a Nobis petebat: scilicet ut sacellum Burghesiano nomine in perpetuum vocaretur: ut nobilissimae ipsius familiae ius tum gentilicii sepulcri in sacello habendi, tum celebrandi in eodem sacello, Liberiano probante Capitulo, matrimonia et funera, tum denique ad tabularium adeundi servaretur. Nos libenti quidem animo hanc Principis Scipioni Burghesii renuntiationem, per Litteras Cardinalis Nostri a secretis Status, die III mensis augusti anno MCMXXIV obsignatas, accepimus; cumque comprobatione dignae petitiones eius fuissent, eas quoque benigne excipere haud cunctati sumus.

Itaque motu proprio, certa scientia et matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae potestatis plenitudine, Constitutioni Pauli Pauli Pp. V dec. Nostri, quae incipit *Immensae bonitatis* V kal. novembris an. MDCXV datae, et quam de verbo ad verbum prae oculis habere voluimus, praecipue quod ad prohibitionem et formam derogationis pertinet, pro expresso penitus derogamus, ac renuntiationem a dilecto filio Principe viro Scipione Burghesio emissam, quamvis defensor pro futuris vocatis deputatus minime fuerit, nec aliae sollemnitates iuris servatae sint, quemlibet facti et iuris defectum supplentes, praevia, quatenus opus fuerit, sanatione, adprobamus, confirmamus atque accipimus. Munus praeterea Cardinalis Protectoris nec non Paulinum Conlegium omnino abolemus, ac volumus ut bona omnia, quae hucusque ad sacellum et Conlegium, quod diximus, atque ad continentem domum quomodocumque pertinebant, posthac ad hanc Sanctam Sedem devolvantur. Qui vero nunc sunt Cappellani praecipimus ut merum titulum, praeter ius sepulcri, retineant. Cuilibet denique patronatus iuri, a praedecessore Nostro Paulo V concesso derogamus illudque prorsus abolemus, et declaramus eidem dilecto filio viro Principi Scipioni Burghesio eiusque descendentibus, nec non illis omnibus, qui per memoratam Constitutionem ad ius patronatus exercendum vocati essent, hunc Patroni titulum non amplius competere: nec

posse propterea aliquod ius in Burghesianam aedem et continentem domum itemque in bona reditusque ad eas nunc pertinentia exercere, liberos quoque omnino eos declarantes ab omni onere atque obligatione quibus patroni, iuxta sacros canones, obnoxii sunt vel esse possunt. Quin immo ne unquam in hac re futuri vocati ius aliquod repetere audeant, Nos, de plenitudine Nostrae potestatis, omnibus attente perpensis, ut renuntiationem quoque hic seponamus, quam praesens patronus laudabiliter nuper fecit, revocatum volumus ad normam quidem canonis 1470 § 1, n. 2. novi iuris canonici Codicis, quodlibet patronatus ius, tum ad praesentem patronum spectans, tum ad eius descendentes, ceterosque futuros vocatos: quorum igitur nemo in posterum ius aliquod repetere poterit nec in Burghesianum sacellum, neque in bona quoquomodo quovisque titulo ad ipsum vel ad abolitum Conlegium Paulinum pertinentia.

Ut autem dilectissimo Liberiano Capitulo novum benevolentiae Nostrae testimonium praebeamus, pariterque ut decens in Burghesiano sacello divinus cultus servetur, atque etiam ut erga Virginis Deiparae effigiem merito sane « Salutem Populi Romani » appellatam, veneratio augeatur, haec quae sequuntur statuimus ac sancimus.

Burghesianum sacellum continensque domus eodem iure posthac erunt ac reliquae sunt Liberiani templi et canonicorum domicilii partes; ita quidem ut eiusdem sacelli continentis domus ceterorumque bonorum ad ea pertinentium dominium seu proprietas penes Sanctam Sedem maneat, usus vero et usufructus Capitulo Liberiano cedat.

Bonis autem Burghesiani sacelli praeesse eademque administrare Cardinalis Archypresbiteri et Capituli Liberiani ius erit: rationes tamen sacelli, si forte patrimonium proprium habuerit, seorsum a Capituli rationibus computentur.

Denique quod ad Burghesiani sacelli custodiam attinet, qua ratione et quorum ministerio ea gerenda sit, integrum erit Cardinali Archipresbytero et Capitulo Liberiano constituere.

Haec statuimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras atque in eisdem contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet in praemissis, seu eorum aliqui ius vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, etiam specifica et individua mentione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati atque auditi, neque causae propter quas eaedem praesentes emanaverint, adductae, verificatae vel sufficienter aut alio modo iustificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis iuridica et privilegiata causa, colore, praetextu et capite nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensu aliove quolibet etiam quantumvis magno

ac formali et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos iuris reduci; seu adversus illos aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque iuris, facti vel gratiae remedium intentari vel impetrari, aut etiam motu proprio et de Apostolicae potestatis plenitudine concesso vel emanato, quempiam in iudicio vel extra illud uti, seu se iuvare nullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas atque efficaces exsistere et fore, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, atque ab illis ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse observari; sicque et non aliter in praemissis censeri atque ita per quoscumque iudices ordinarios vel delegatos, etiam S. R. E. Cardinales, aliosque quoslibet quacumque praeeminentia ac potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet aliter iudicandi et interpretandi facultate, iudicari et definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Haec omnia rata et firma uti sunt, ita perpetuo esse volumus, non obstantibus memorata Pauli PP. V. Constitutione, aliisque Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, nec non quibusvis etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate roboratis, statutis et consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus et indultis, specifica et individua mentione dignis, etiam sub quibusvis verborum tenoribus et formis, et cum quibusvis clausulis et decretis derogatoriis atque irritantibus in genere vel in specie, etiam Motu proprio, ac de Apostolicae potestatis plenitudine concessis. Quibus omnibus et singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica et individua mentio facienda foret, illorum tenores, formas, causas et occasiones praesentibus pro plene et sufficienter expressis respective habentes, ad effectum praemissorum amplissime derogamus, et derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub anulo Piscatoris, die V augusti, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

ECCLESIA IN HONOREM B. M. V. A PERPETUO SUCCURSU IN URBE SANCTI IACOBI DE CHILE BASILICAE MINORIS TITULO ET PRIVILEGIIS CONDECORATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Cognitum sane est Congregationis Sanctissimi Redemptoris alumnos, iuxta mandatum divi Alfonsi et Instituti ipsius tabulas, iugi studio incubuisse in provehendam devotionem et cultum erga Deiparam Virginem de perpetuo Succursu, eandemque devotionem in remotissimas quoque regiones feliciter invexisse. Etiam in Cilena Republica, Congregationis laudatae opera, Virginis ab assidua ope percrebuit fama: nuperque in civitate Sancti Iacobi ipsius Reipublicae principe, nova surrexit sacra aedes ingenti structura et mirificis artis operibus ornata, conrogata undique fidelium stipe, in honorem opiferae Virginis, in qua Congregationis Sanctissimi Redemptoris religiosi divino cultui inserviunt, et canonice instituta exsistit confratrum numero celeberrimo sodalitas, sub titulo « a perpetua supplicatione ». Iamvero cum hodiernus Superior generalis sive Rector Congregationis Sanctissimi Redemptoris, a venerabili fratre Benedicto Aloisi-Masella, Archiepiscopo titulo Caesariensi, Legato Apostolico Sancti Iacobi de Cile commendatas, Nobis humiliter preces porrexerit, ut dictam ecclesiam in honorem Deiparae Virginis de perpetuo Succursu in civitate Sancti Iacobi erectam, hoc anno, quo sese vertit feliciter quinquagesimus ex quo primam in Cile domum SSmi Redemptoris alumni aperuerunt, ad Basilicae minoris dignitatem evehere velimus: Nos, quibus nihil antiquius est quam ut erga gratiarum omnium apud Deum sequestram Virginem christiani populi pietas magis magisque excitetur, optatis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quare collatis consiliis cum venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, ecclesiam in honorem B. Mariae Virginis de perpetuo Succursu Deo dicatam in urbe S. Iacobi Cilenae Reipublicae capite, Basilicae minoris titulo decoramus, eique honorificentias omnes et privilegia tribuimus, quae minoribus Almae huius Urbis Nostrae basilicis de iure competunt.

Porro haec largimur, decernentes praesentes Litteras firmas validas, atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere

poterunt, nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum: irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIV mensis ianuarii, anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

TEMPLUM SS. ALEXANDRI ET THEODORI MM., ABBATIAE OTTENBURANAE IN DIOECESI AUGUSTANA VIND., TITULO ET HONORIBUS BASILICAE MINORIS AUGETUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Refert ad Nos Abbas monasterii Ottenburani Ordinis Sancti Benedicti e Congregatione Bavarica, quod iam Litteris Apostolicis die XI m. iulii an. MCMXVIII Piscatoris anulo obsignatis, in abbatiam sui iuris restitutum est, in ecclesia suae abbatiae, sanctis Alexandro et Theodoro dicata, venerabilem Beatae Mariae Virginis imaginem coli sub titulo de Alneto, vulgo *Eldern*, quia illam a saeculo XV in quadam aedicula elderensi christifideles venerati sunt. Propter autem rerum temporumque vicissitudines ineuntis seculi decimi noni, aedicula ipsa in ruinam cecidit: sed imago Virginis in Augustana civitate provide servata est usque ad annum MDCCCXXXV, quum eam Abbas Sancti Stephani intra fines Augustanae dioecesis denuo reduxit ad prioratum Ottenburanum, qui tunc temporis sub Augustanae ipsius abbatiae iurisdictione erat. Ecclesiam vero abbatialem Ottenburanam, adhuc SS. Alexandro et Theodoro dicatam, atque ob antiquitatem suam atque artis opera, quibus decoratur, in tota Bavaria celeberrimam, christifideles totius regionis, more peregrinorum, numerosissimi frequentant: atque in sanctuario Deiparae de Alneto inibi conlocato, Beatam Mariam Virginem, eius auxilium impetrantes, pie studioseque venerantur. Quapropter cum memoratus Abbas Ottenburanus enixis Nos rogaverit precibus, quas quoque Benedictinae Congregationis Bavaricae Abbas Praeses suffragio suo commendavit, ut titulo privilegiisque Basilicae minoris, pro benignitate Nostra eandem abbatialem ecclesiam honestare dignemur: Nos, probe noscentes praeteritis temporibus iam abbatiam eandem in fide catholica tuenda ac puritate morum servanda haud pauca merita acquisivisse, votis praefatis concedere libenti animo censuimus. Conlatis itaque consiliiis cum VV. FF. NN.

Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Congregationi sacrorum Rituum praepositis, de certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum enunciatum templum in honorem sanctorum martyrum Alexandri et Theodori Deo dicatum, in abbatia Ottenburana, Ordinis Sancti Benedicti e congregatione Bavarica, intra dioecesis Augustae Vindelicorum fines posita, dignitate ac titulo Basilicae minoris decoramus cum omnibus honoribus, praerogativis, indultis, quae minoribus Almae huius Urbis Nostrae Basilicis de iure vel consuetudine competunt.

Decernentes praesentes Litteras firmas, validas, atque efficaces semper exstare et fore, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quoquam, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXV mensis ianuarii, an. MDCCCCXXVI Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

IMMUTANTUR FINES INTER APOSTOLICAM PRAEFECTURAM OLIM DE THSUAPA, NUNC DE COQUILHATSVILLE, ET VICARIATUM APOSTOLICUM NOVAE ANTUERPIAE IN CONGO BELGICO.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere ac feliciter eveniant, ea ut mature praestemus, Nos admonet supremi apostolatus munus, quo in terris licet immeriti divinitus fungimur. Iamvero cum dilectus filius hodiernus moderator generalis Instituti Missionariorum a Sacro Corde Iesu, quorum curis praefectura apostolica de Thsuapa in Congo Belgico commissa est, Nos nuperrime flagitaverit ut quaedam pars territorii vicariatus apostolici Novae Antuerpiae ipsi cederetur praefecturae, Nos, huiusmodi cessionem in christianae rei emolumentum obventuram rati, dicti Moderatoris precibus annuendum ultro libenterque existimavimus. Collatis itaque consiliis cum VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis attento ac sedulo studio perpensis, quo

in memorata regione christianae Fidei progressui aptius prospiciatur, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, e territorio vicariatus apostolici Novae Antuerpiae partem illam separamus, sive dismembramus, quae vertit ad meridiem et ubi religiosi Ordinis Cisterciensium iam adlaboraverunt, eandemque sic separatam praefecturae apostolicae de Thsuapa territorio adiungimus. Exinde statuimus ut ipsa apostolica praefectura de Thsuapa, territorio de quo supra aucta sequentibus a limitibus circumscribatur. Ad occidentem, cursu fluminis Congi, postea cursu fluminis *Ubanghi*, usque ad ostium fluminis *Ngiri* (ripa sinistra); ad septentrionem linea recta ab ostio fluminis *Ngiri* influentis fluminis *Ubanghi*, usque ad ostium fluminis *Ikelemba*, deinde cursu fluminis *Ikelemba*, et antiquis limitibus dictae praefecturae apostolicae; ad orientem iisdem antiquis limitibus praefecturae; denique ad meridiem, antiquis confiniis quibus vicariatibus Novae Antuerpiae a vicariatibus de Leopoldville et de Kasai separatur. Porro volumus ut posthac praefectura de Thsuapa, ita amplificata, praefectura apostolica de *Coquilhatville* nominetur.

Haec mandamus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas, atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt nunc et in posterum amplissime suffragari, sicque rite iudicandum ac definiendum esse, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ceterisque in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVIII mensis ianuarii an. MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

V

VEN. DEI SERVUS ANDREAS HUBERTUS FOURNET, FUNDATOR CONGREGATIONIS FILIARUM CRUCIS BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Dives in misericordia Deus Ecclesiae suae necessitatibus occurrere nunquam destitit, eandemque ab exordio ad nostra usque tempora semper Sanctorum virorum numero auxit, qui levandis aerumnis temporum, quibus mortalem vitam egerunt, aptissimi

visi sunt malisque gliscentibus opportunam praebuere medelam. Plurimos inter praestantes sanctitate viros, quos divina ipsa Providentia, decimo octavo ad exitum vertente saeculo, excitavit, praesertim in Galliis, ut sarcirentur damna a christiani nominis osoribus religioni illata, iure meritoque accensendus est Venerabilis Servus Dei Andreas Hubertus Fournet, Fundator Congregationis Filiarum Crucis, apostolico flagrans studio, atque animorum pastor in medio nebulae constitutus. Hic in oppido Malliacensi atque in paroecia Sancti Petri, Pictaviensis dioecesis intra fines, a piis honestisque parentibus, die VI mensis decembris anno MDCCLII natus est, eidemque a patruo sacerdote, ipsius oppidi parocho, sequenti die lustralibus aquis abluto, Andreae Huberti nomina imposita sunt. Pueritiam atque adulescentiam non inhoneste quidem transegit, sed longe procul ab omni singularis virtutis laude. Etenim dum Pictavii iuridicis disciplinis operam navabat, vivido ingenio saepe indulsit, et stipendia mereri cogitavit, donec, feriarum tempore, penes patruum, doctum non minus quam piissimum sacerdotem, commorans, sese divinitus sensit ad ecclesiasticum statum, illius exemplo, vocari. Relictis itaque iuridicis studiis, ad theologiam in Seminario Pictaviensi toto pectore incubuit, ac tantos brevi progressus nactus est, ut ad sacerdotium evectus, primum oppidi *Haims* parochi coadiutor sive vicarius, postea paroeciae memoratae Sancti Petri Malliacensis moderator sit renuntiatus. Continuo ad perfectionis semitam decurrendam exsultavit ut gigas. Mundo, mundique illecebris ac pompis valedixit, omnia bona sua pauperum patrimonium esse duxit, tenui usus supellectili, avita argentea vasa vendidit, atque in egenorum solamen convertit; totumque se gregi suo, pastor optimus, devovit. At Venerabilem Dei famulum, piis sacri ministerii curis intentum, teterrima illa intercepit rerum publicarum eversio, quae anno MDCCLXXXXIII adversus religionem Christique ministros in Gallia exarsit. Tunc vere mirandum in modum Andreae fides effulsit ac fortitudo. A paroeciali sede per vim deturbatus, iniquum Constitutioni iusiurandum detrectavit, et, licet discrimine vitae, commissas oves renuit relinquere. Clam et noctu sacris operabatur; animam agentibus sacramenta praebebat; et caput suum morti obiicere non dubitavit, strenuus fidei adsertor, donec, Episcopi iussu, in Hispaniam confugit. Singularia etiam in exilio christianarum virtutum omnium, ac potissimum flagrantis atque actuosae erga Deum et proximos caritatis, specimina edidit. Nondum composita adversus Ecclesiam insectatione, reversus est in Galliam, et licet proscriptus et quaesitus ad mortem, non sine praesente Dei ope, ab omnibus periculis evasit incolumis, nullaque interposita mora ad pastorales labores rediit. Mox verbo atque exemplis consuluit, ut qui a religione

non defecerant, firmarentur in fide, qui vero deerraverant ad meliorem frugem redirent, et non solum in paroecia sua Malliacensi, sed etiam in finitimis regionibus insperatas conversiones obtinuit, atque apostolicus operarius uberrimam in Dominico agro segetem messuit. Ut vero animorum saluti satius consuleret, Venerabilis Dei Servus consilium inivit instituendi Congregationem Piarum Sororum, quae christianae puerorum institutioni, non minus quam pauperum aegrotantium curationi ac solatio prospicerent. Una cum pia virgine venerabili Dei famula Elisabeth Bichier des Ages, quae, parochi Andreae sanctitatis fama permota, in illius disciplinam convenerat, et quattuor ei additis puellis, in castro *Molante* vulgo appellato, prima Venerabilis Servus Dei Instituti sui posuit fundamenta; ipsamque Elisabeth sociasque religiosis vestibus indutas et simplicibus votis obstrictas, anno MDCCCVII Filiarum Crucis sive Sororum Sancti Andreae nomine compellavit. Brevi, favente Deo, religiosarum Sororum numerus auctus est; plures piae domus apertae; et tam in Galliis quam in Hispaniis atque in Italia Filiarum Crucis nomen percrebuit. Mira Instituti amplificatio eiusdem opportunitatem, luculente demonstrat. Quare, non sine moerore paroeciali officio dimisso, Venerabilis Dei Famulus in oppido *La Puye* nuncupato, quod vitae reliquum ei fuit, in Congregationis bonum atque incrementum impendit. Regulas conscripsit sapientes, ecclesiastica auctoritate probatas, et suprema Sanctae huius Sedis sanctione munitas. Novarum domorum fundationi advigilavit diligenter, nonnullasque ex illis suae commoditatis immemor, itinerum asperitate minime deterritus, lustravit. Egregius conscientiarum moderator, scrutationis cordium dono ornatus, tria per lustra summum Congregationis regimen obtinuit. Tandem, meritis plenus, cum alterum supra octogesimum aetatis suae annum ageret, dissolvi cupiens et esse cum Christo placidissimo exitu in Domino obdormivit, die XIII mensis maii anno MDCCCXXXIV. Elatus est pompa triumpho simillima, fidelibus certatim sacras exuvias deosculari cupientibus et mortui sancti corpus demirari. Nec sanctitatis fama conticuit postquam sepulcro corpus conditum est, sed vividior longe lateque sese effudit, ob caelestia quoque prodigia, quibus eam Deus confirmare tradebatur. Quare de Beatorum caelitum honoribus Servo Dei Andreae Huberto Fournet tribuendis causa agitari coepta est penes Sacrorum Rituum Congregationem, et rec. me. Praedecessor Noster Pius Pp. IX per decretum editum die XIX m. iulii anno MDCCCLXXVII introductionis Causae Commissionem signavit. Postea probationibus iuridice sumptis riteque expensis rec. me. Benedictus Pp. XV Decessor Noster, sexto idus iulii an. MCMXXI Andreae Huberti Fournet virtutes heroicum attigisse gradum sollemni decreto sancivit. Deinde quaestio de miraculis

suscepta est, quae, ipso Venerabili intercedente, a Deo patrata ferebantur; ac rebus omnibus severissimo iudicio ponderatis, cum duo ex illis vera atque explorata iudicata fuerint, Nos solemni decreto, octavo kalendas apriles vertentis anni edito, de eorum veritate constare, suprema auctoritate Nostra, declaravimus. Cum igitur esset de heroicis virtutibus ac de duobus miraculis prolatum consilium, illud discutiendum supererat, num Venerabilis Servus Dei inter Beatos caelites tuto foret recensendus. Hoc dubium propositum est a venerabili fratre Nostro Vincentio S. R. E. Cardinali Vannutelli, Episcopo Ostiensi et Praenestino, Sacri Collegii Decano Causaeque relatore, in generalibus comitiis coram Nobis habitis in Aedibus Vaticanis; omnesque, qui aderant, tam Cardinales, quam Rituum Sacrorum Consultores, unanimi consensu affirmative responderunt. Nos tamen in tanti momenti re Nostram aperire mentem distulimus donec fervidis precibus a Patre luminum subsidium posceremus. Quod cum impense fecissemus, tandem auspicato die, quo castissimi Deiparae Sponsi, universae Ecclesiae Patroni solemnitas agitur, nempe die decimo primo kal. maias huius pariter anni, incruento Sacrificio religiose litato, accitis adstantibusque VV. FF. NN. Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, et Vincentio S. R. E. Card. Vannutelli, Episcopo Ostiensi et Praenestino, Sacri Collegii Decano et Causae relatore, nec non dilectis filiis Angelo Mariani ipsius Congregationis Secretario, itemque Carolo Salotti, Sanctae Fidei Promotore Generali, suprema Nostra auctoritate pronunciavimus procedi tuto posse ad sollemnem Venerabilis Dei Famuli Andreae Huberti Fournet Beatificationem. Quae cum ita sint, votis etiam annuentes universae familiae religiosae Filiarum Crucis, vulgo Sororum Sancti Andreae, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium tenore, facultatem facimus, ut Venerabilis Dei Servus Andreas Hubertus Fournet, Sacerdos, fundator ipsius Congregationis Filiarum Crucis, Beati nomine in posterum nuncupetur, et eius corpus et lypsana, sive reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae. publicae fidelium venerationi proponantur, atque imagines eius radiis decorentur. Praeterea eadem Apostolica Nostra auctoritate concedimus ut de illo recitetur Officium, et Missa celebretur, singulis annis, de Communi Confessoris non Pontificis cum orationibus propriis, per Nos adprobatis, iuxta Rubricas Missalis et Breviarii Romani. Huiusmodi vero officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in dioecesi Pictaviensi, itemque omnibus in templis et sacellis quibus ubique terrarum utitur Congregatio Filiarum Crucis ab eodem Beato fundata, quod ad officii recitationem, ab omnibus fidelibus tam saecularibus, quam regularibus, qui horas canonicas recitare teneantur; et quod ad

Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus, sive saecularibus, sive regularibus, ad ecclesias, in quibus festum agitur, convenientibus. Demum facultatem impertimur, ut, servatis servandis, sollemnia Beatificationis Venerabilis Servi Dei Andreae Huberti Fournet supradictis in templis celebrentur die ab Ordinario designando intra annum, postquam eadem sollemnia in Vaticana Patriarchali Basilica fuerint celebrata.

Non obstantibus Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, ac decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii enunciatae Rituum Congregationis subscripta sint et sigillo Praefecti munita, eadem prorsus fides in disceptationibus etiam iudicialibus adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVI mensis maii anno MDCCCCXXVI Pontificatus Nostri quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VI

VEN. DEI FAMULA SOROR IOANNA ANTIDA THOURET, FUNDATRIX INSTITUTI SORORUM A CARITATE BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Christianae caritatis instituta, quae recentiore aetate in catholicis Europae nationibus vitam in dies magis florentem hauserunt, misericordiam Dei mirifice ac luculenter ostendunt. Neque humana societas sanctum virum obliterare potest Vincentium a Paulo, qui plurium ex hisce institutis auctor fuit ac legifer pater, qui omnium adest in caelo, etiam ab hac Sancta Sede Apostolica renunciatus, Patronus. Duo potissimum instituta Vincentii ipsius nomine et patrocinio fruuntur, de catholica religione et civili societate aeque benemerita, Congregatio nempe Puellarum a Caritate a Beata Ludovica de Marillac, vidua Le Gras, fundata, et Societas Sororum a Caritate, quam novissimis saeculi decimi octavi diebus Venerabilis Dei famula Ioanna Antida Thouret condidit.

Haec in oppidulo, *Sancey-le-long* nuncupato, dioecesis Bisuntinae intra fines, orta die XXVII mensis novembris anno MDCCLXV a pauperis condicionis sed piis honestisque parentibus, eodemque die lustralibus aquis abluta, a teneris unguiculis pietate, obedientia atque innocentia enituit.

A puerilibus nugis aliena diu orationi, et intra domesticos parietes et in sacris aedibus, vacare in deliciis habuit. Genetrice orbata, matris familias vices gessit, sollicitam fratrum ac sororum curam suscipiens; omnesque ad caritatis studia excitavit exemplo.

Patiens, benigna, misericors, pauperes atque egenos stipe et consilio adiuvabat, et mature apostolatum gerere coepit, a parocho designata ut pueros ac puellas catechesis rudimenta doceret. Illis quidem primis aetatis suae annis, caelestem Agnum sequi cogitavit et virginitatis florem Deo devovit. Verum cum consilium sese divino Sponso mancipandi aperuit patri, ille, probe sciens qua diligentia domesticis rebus vacaret Serva Dei, quasi familiae suae iacturam timens, renuit omnino natae, licet dulcissimae, voluntati concedere. Sed neque nuptiae propositae, nec fratrum sororumque moeror, nec genitoris pietas illam a proposito avertere potuerunt; donec patris assensu potita, annos agens duos supra viginti, Lutetiam Parisiorum se contulit, atque institutum Filiarum a Caritate ingressa, tyrocinium ibi posuit. Per annum in tyrocinio mansit, singularia exhibens humilitatis exempla, severa sub magistra, domesticae supellectili custodiendae addicta, dein puellis instituendis praeposita; tandem ad publica nosocomia missa, tam flagranti studio aegrotantium curationi se dedidit, ut caritatis angelus sit vocata. Verum tyrocinium implere et vota nuncupare nequit Ancilla Dei ob teterrimam illam rerum publicarum perturbationem, quae in Gallia adversus etiam Fidem saeculo XVIII exeunte exarsit. Enituit tanto in discrimine Ioannae Antidae fortitudo; quaesita ad mortem religiosas vestes dimittere noluit, atque impium Constitutioni iusiurandum elicere detrectavit; omni destituta ope, in divina tantum Providentia confisa, pedes atque ostiatim quaeritans stipem, longum iter emensa, in Helvetiam confugit. A consuetis christianae pietatis officiis exsul in Helvetia non abstinuit; sed urgente caritate Christi atque erga proximos amore, in sanctuario Einsidlensi, quod peregre adierat, caeleste lumen impetratura, se ad caritatis novum institutum condendum divinitus sensit vocari. Continuo rediit Vesontium, parvaque domo conducta, anno MDCCLXXXXVIIII, quattuor sibi adscitis sociis, quas « Caritatis Sorores » vocavit, scholam pro puellis egenis gratuitam et diribitorium pharmaceuticum pro infirmis aperuit, atque ineuntem Congregationem caelesti S. Vincentii a Paulo patrocinio commissam voluit. Subsequenti anno, decimi noni saeculi primo, aucto iam Sororum numero, ipsa Venerabilis Serva Dei, una cum alumnis suis die XV m. octobris simplicia caritatis, paupertatis atque obedientiae vota emisit, et mox, in monasterio a Visitatione abdita, sedulam navavit operam exarandis Instituti sui regulis, quae, primum a Bisuntino Ordinario probatae, dein a Praedecessore Nostro

rec. me. Pio Pp. VII sollemni praeconio dilaudatae, supremae Ecclesiae auctoritatis assensum sortitae sunt. Haec prima fuerunt Instituti Sororum a Caritate fundamenta, cuius fama brevi percrebuit non minus apud principes et Sanctae Ecclesiae pastores, quam apud populos populorumque moderatores, qui christianae caritatis prodigia demirabantur. Et re quidem vera fundatrix voluit ut Caritatis Sorores inservirent pauperibus; atque ut, studio et amore paribus, illis praesto essent praecepit. Ut in nosocomiis ac domi assiderent infirmis, derelictos vel parentibus orbos alerent infantes, confectos aetate senes sustentarent, detentos in vinculis solarentur, ad bonam frugem deperditas mulieres studerent revocare, prudenter consuluit. Voluit denique ut hae mites non minus quam fortes puellae, nullos detrectarent labores, nulla expavescerent pericula, sed etiam in castris atque inter pugnantes exercitus, gloriosam mortem oppetere paratae, versarent interritae. Quod vitae reliquum ei fuit Venerabilis Serva Dei totum impendit in religiosa familia, quam instituerat, firmanda atque amplificanda; quae brevi, favente Deo, longe lateque propagines suas effudit; et, vivente adhuc legifera matre, non modo in universas fere Galliae provincias, sed in Helvetiam, in Italiam, et dein in alias vel longo terrarum marisque tractu dissitas regiones, Caritatis Sorores migrarunt, quasi certatim a sacrorum Antistitibus, atque ab Imperatoribus et Regibus quaesitae. Ipsa Venerabilis Fundatrix, quamvis persaepe malefirma uteretur valetudine, tam alacri studio ad Instituti incrementum incubuit, ut, decem annorum spatio, sexaginta fuerint erectae domus, quas fere omnes, neque laboribus neque incommodis parcens, diligentissime lustravit. Licet invita, Generalis Instituti Antistita perpetuo electa, in gravi munere nitide obeundo, iustitia enituit cum suavitate coniuncta, ac tam in recipiendis Sororibus, quam in domorum Moderatricibus eligendis, tanta prudentia se gessit, ut spirituum discretione pollere visa sit. Caelestibus aucta gratiis, ecstasis ac prophetiae donis cohonestata, summam sanctitatis famam etiam vivens adepta est: donec, laboribus fracta, atque apopleptico morbo semel iterumque tentata, Neapoli in domo a *Regina caeli* appellata, Ecclesiae Sacramentis rite munita, die XXIV m. augusti an. MDCCCXXVI placidissimo exitu obdormivit in Domino. Mortales Venerabilis Dei Famulae exuviae primum in cubiculo, ubi animam ipsa efflaverat, expositae, dein magna cum populi frequentia ac devotione in ecclesiam piae domui continentem delatae, sollemni funere rite celebrato, penes sacellum Immaculatae Conceptioni Virginis sacrum condita sunt. Interim sanctitatis fama, qua, dum vitam mortalem agebat, Serva Dei inclaruerat, post obitum ac funus in dies vividior effulsit. Quare penes Sacrorum Rituum Congregationem causa agitari coepta est de Beatorum caelitum honoribus ipsi Famulae

Dei tribuendis, et Decessor Noster rec. me. Leo Pp. XIII per decretum editum die XVI mensis iulii an. MDCCCC introductionis Causae Commissionem signavit. Probationibus dein legitime sumptis riteque expensis de virtutibus heroicis ipsius Ancillae Dei, Nos, sollemni Decreto septimo idus iulii an. MDCCCCXXII edito, Venerabilis Dei Famulae Ioannae Antidae Thouret virtutes heroicum attigisse fastigium sancivimus. De miraculis postea, quae ipsa intercedente patrata a Deo ferebantur, quaestio suscepta, rebus omnibus severissimo iudicio ponderatis, cum tria ex illis vera atque explorata iudicata fuerint, Nos alio decreto, decimo primo kalendas maias huius millesimi nongentesimi vigesimi sexti anni edito, de eorum veritate constare, suprema Nostra auctoritate, declaravimus. Cum igitur esset de heroicitate virtutum ac de miraculis prolatum consilium, illud tantum supererat discutiendum, num Venerabilis Ancilla Dei inter Beatos caelites tuto foret recensenda. Hoc dubium propositum est a venerabili fratre Nostro Ianuario S. R. E. Card. Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopo Albanensi, Causae relatore in comitiis generalibus coram Nobis habitis, die vicesima septima mensis aprilis vertentis anni, omnesque qui aderant tam Cardinales, quam sacrorum Rituum Consultores, unanimi consensione affirmative responderunt. Nos tamen in tanti momenti re Nostram aperire mentem distulimus donec fervidis precibus a Patre luminum subsidium posceremus. Quod cum impense fecissemus, tandem die Dominica quarta post Pascha huiusmet anni, Eucharistico Sacro rite litato, adstantibus VV. FF. NN. Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi ac S. Rufinae, S. Rituum Congregationis Praefecto, et Ianuario S. R. E. Cardinali Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopo Albanensi, Causae relatore, nec non dilectis filiis Angelo Mariani, Congregationis Rituum Secretario, et Carolo Salotti Sanctae Fidei Promotore generali, auctoritate Nostra pronunciavimus tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilis Dei Famulae Ioannae Antidae Thouret Beatificationem. Quae cum ita sint, universae Religiosae Familiae Sororum a Caritate ab eadem fundatae vota implentes, apostolica Nostra auctoritate, praesentium tenore facultatem facimus ut Venerabilis Dei Ancilla Ioanna Antida Thouret, ipsius Familiae Fundatrix, Beatae nomine in posterum nuncupetur, et eius corpus ac lipsana sive relliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae fidelium venerationi proponantur, atque imagines radiis decorentur. Praeterea eadem apostolica Nostra auctoritate concedimus ut de illa recitetur Officium ac Missa celebretur singulis annis de Communi Virginum, cum orationibus propriis per Nos approbatis, iuxta Rubricas Missalis et Breviarii Romani. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat concedimus in dioecesi Bisuntina, ubi nata est Serva Dei, atque in archidioecesi Neapoli-

tana, in qua migravit ad Dominum, itemque in templis ac sacellis ubique terrarum sitis, quibus utitur Institutum Sororum Caritatis, ab omnibus fidelibus qui horas canonicas recitare teneantur, et quod ad Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus tam saecularibus quam regularibus ad ecclesias in quibus festum agitur convenientibus. Demum facultatem impertimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Servae Dei Ioannae Antidae Thouret supradictis in templis celebrentur, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum, servatis servandis, postquam eadem sollemnia in Patriarchali Vaticana Basilica fuerint peracta.

Non obstantibus Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ac decretis de non cultu editis ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii enunciatae Rituum Congregationis subscripta sint et sigillo Praefecti munita, eadem prorsus fides in disceptationibus etiam iudicialibus adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIII m. maii, an. MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. AUGUSTINUM DONTENWILL, ARCHIEPISCOPUM TIT. PTOLEMAIDENSEM, OBLATORUM BEATAE MARIAE VIRGINIS IMMACULATAE MODERATOREM GENERALEM, SAECULO ELAPSO AB APPROBATIONE INSTITUTI.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Istam, cui tam studiose praees, Oblatorum Immaculatae Beatae Mariae Virginis Congregationem, die XVII proximi mensis februarii centesimum a canonica confirmatione plenum annum sollemniter esse acturam, haud multo ante accepimus. Cuius quidem fausti sane laetique eventi nuntius eo iucundior Nobis accidit, quod opportunam occasionem affert, ut grati memorisque animi Nostri sensus ob ea, quae in religionis bonum atque incrementum per hunc temporis cursum praeclare egistis, vobis significemus atque testemur. Enimvero recolentibus Nobis initia – parva, profecto, atque humilia – istius Sodalitatis, quae ad Aquas Sextias prope Massiliam anno MDCCCXVI

exorsa est, illa obversatur singularis Dei providentia, qua factum est, ut ipsi tantus brevi alumnorum domorumque numerus accederet, ut spes atque exspectatio omnium superaretur. Oblati enim, qui illud prae oculis haberent: *Evangelizare pauperibus misit me*, – quae quidem pauperum ad christianam doctrinam institutio peculiare ac proprium est Congregationis propositum, – sedibus longe lateque per terrarum orbem constitutis, scilicet cum in Americae Septentrionalis, tum etiam in Asiae atque extremae Africae, tum denique in dissitae Australiae regionibus, Evangelium nuntiantes, incolas ad Christi fidem amplectendam profitendamque traduxerunt hodieque traducunt. Multiplicibus autem laboribus regno Christi amplificando per vos exantlatis, Sodalitas, cui tam digne praees, non modo de Ecclesia sed de ipsa etiam hominum consortione optime meruit.

Atqui nonne id vobis honori ac gloriae verti debet, quod Decessor Noster Leo XII, decimo dumtaxat a condita Congregatione anno, eam ratam firmamque esse voluit? Nec, procedente tempore, Apostolicae Sedis in vos benevolentiae caritas unquam deferbuit atque defecit, cum Gregorius XVI, Pius IX, Pius X, litteris datis, eximio laudum praeconio Oblatorum Sodalitatem sint prosecuti. Idipsum Nosmet, quintum ac vicesimum episcopatus annum tibi gratulantes, libenti animo fecimus, propterea quod, quae tunc erant Sodalitatis Vestrae promerita, continuo ea augere non destitistis. Certe haud parum cepistis detrimenti per gravem illam insectationem quae, postremis hisce annis, contra religiosos viros in Gallia desaeviit, cum et bonorum vestrorum direptionem passi estis et exsilii viam arripere coacti. At, quoniam ex malo plerumque Deus bonum elicere solet, novas vires vos inde novumque animi ardorem ad vestrum prosequendum opus sumpsisse videmini, quippe qui in Galliam reversi, quatuor novas domos ad tirones excipiendos excolendosque accommodatas, haud ita pridem, gestientibus omnibus, constituistis. Gratias igitur Nos vobiscum Deo eiusque magnae Parenti persolvimus, quos Sodalitati Vestrae, ut perpetuo usque adhuc adfuisse novimus, ita adfuturos posthac esse confidimus; precamurque ut, quae caelesti ope felicia incrementa cepistis, eadem ad animarum salutem non tam perseverent, quam cotidie magis abundent.

Divinorum, interea, munerum conciliatrix paternaeque Nostrae benevolentiae testis Apostolica sit benedictio, quam tibi, venerabilis frater, religiosis viris atque alumnis tibi commissis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XV mensis ianuarii, anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quarto.

PIUS PP. XI

II

AD EMUM P. D. CAIETANUM EPISCOPUM SABINENSEM ET MANDELENSEM, S. R. E. CARDINALEM DE LAI SACRI CONLEGII SUBDECANUM, OB QUINQUAGESIMUM NATALEM SACERDOTII EIUS.

Venerabilis frater Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Memoriam illius diei gratissimam abs te proxime celebratum iri quo, ante annos quinquaginta, primum sacrum fecisti, libentes sane didicimus: eo magis quod eventus tam faustus occasionem affert ea recte facta recolendi quibus omnis tuae vitae cursus nobilitatus est. Etenim iam inde a sacerdotii tui initio diligentem plane operam Apostolicae Sedi navare consuevisti: cumque, variis fungens muneribus, prudentia imprimis et navitate in rebus Ecclesiae gravissimis excelleres, dignus habitus es qui a decessore Nostro p. r. Pio X in amplissimum Purpuratorum Patrum Conlegium cooptareris. Nec vero in hoc praestanti dignitatis gradu bene de Ecclesia mereri desiisti; praeter quam enim quod ipse, ut a Secretis Sacrae Congregationis Consistorialis, negotia Ecclesiae iampridem agis magni quidem momenti, haec alia tibi ducuntur laudi: tum animarum salutem in dioecesibus tibi concreditis studiose te curare, tum veterem cathedralem ecclesiam ac Seminarium in Sabinis instauravisse, tum denique *De passione Christi Domini* et *De reali praesentia Iesu Christi in Eucharistia* libros confecisse sane egregios. Quapropter cum magna floreres opinione, ab ipso Iesu Christi Vicario electus es qui, eius nomine atque auctoritate, plenariis Siciliae Sardiniaeque Conciliis, et Eucharistico Conventui Genuae habito praesideres. Profecto, in hac sacerdotii tui faustitate, plurimi quidem tuae virtutis aestimatores laetitiae significationibus te sunt prosecuturi. Fruare igitur hoc tuorum amore, qui est simul sollertiae tuae fructus et praemium: in spe quidem immarcescibilis illius coronae qua te Pastorum omnium Princeps in caelis afficiet. Nos vero qui te, venerabilis frater Noster, ob merita habemus carissimum, et grates Deo tecum de tot beneficiis tibi allatis persolvimus et gratulantium tibi choro praeimus; illud imprimis ab eodem bonorum omnium datore precantes ut seros plane in annos, meritorum similiter plenos, benigne sospitare te velit, ad rei catholicae utilitatem. Interea, divinorum munerum praenuntiam praecipuaeque benevolentiae Nostrae testem esse volumus apostolicam benedictionem quam tibi venerabilis frater Noster, tuisque omnibus amantissime in Domino impertimur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IV mensis aprilis in festo Resurrectionis Iesu Christi anno MDCCCCXXVI Pontificatus Nostri quinto.

PIUS PP. XI

II

RATISBONEN.–EISTETTEN.

DISMEMBRATIONIS ET UNIONIS

DECRETUM

Rogante Episcopo Ratisbonensi, de consensu Ordinarii Eistettensis, ut pagi *Eichensee*, *Kühnhausen*, *Kugelstadt*, nec non pars oppidi *Hepberg*, ob nimiam a propriis paroeciis distantiam, ab eisdem dismembrarentur atque vicinioribus paroeciis in dioecesi Eistettensi aggregarentur, SS.mus D. N. Pius PP. XI, rei opportunitate recognita, praesenti Consistoriali decreto benigne statuit, ut memorati pagi *Eichensee*, *Kühnhausen* et *Kugelstadt*, a propria paroecia *Lupburg*, dioecesis Ratisbonensis, separentur ac paroeciae *Hörmannsdorf*, dioecesis Eistettensis, incorporentur; itemque pars illa oppidi *Hepberg*, quae modo ad paroeciam *Kösching*, in dioecesi Ratisbonensi, pertinet, a memorata paroecia et dioecesi dismembretur atque paroeciae *Lenting*, dioecesis Eistettensis, cui altera pars eiusdem oppidi *Hepberg* iam unita est, attribuatur.

Ad praemissa exsecutioni mandanda SS.mus Dominus Noster deputare dignatus est R. P. D. Albertum Vassallo de Torregrossa, Archiepiscopum tit. Hemesensem ac Nuntium Apostolicum in Bavaria, eidem tribuens omnes necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum ad effectum de quo agitur: imposito onere transmittendi intra sex menses ad S. Congregationem Consistorialem authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 14 aprilis 1926.

✠ C. CARD. DE LAI, Ep. Sabinen. et Mandelen., *Secretarius.*

L. ✠ S. † Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

III

AURIENSIS ET LUCENSIS

DISMEMBRATIONIS ET AGGREGATIONIS

DECRETUM

Quum incolae pagorum *Santas* et *Candosa* ad paroeciam Sancti Petri in loco *Espiñeira* Lucensis dioecesis, pertinentes, propriam ecclesiam paroecialem ob nimiam distantiam viarumque asperitatem adire non soleant,

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

EISTETTEN.-RATISBONEN.

DE FINIUM DIOECESIUM IMMUTATIONE

DECRETUM

Incolae villae *Ramertshof*, ad paroeciam *Ursensollen*, dioecesis Eistettensis, pertinentes, quum propriam ecclesiam paroecialem frequentare non soleant, tum ob distantiam, tum ob viarum asperitatem, ab Apostolica Sede efflagitaverunt, ut memorata villa a praedicta paroecia *Ursensollen* seiungatur ac paroeciae *S. Georgii*, dioecesis Ratisbonensis, incorporetur. Quapropter SS.mus D. N. Pius PP. XI, attento utriusque dioecesis Ordinariorum consensu, vi praesentis Consistorialis decreti, benigne statuit ut villa *Ramertshof* a paroecia *Ursensollen* et a dioecesi Eistettensi perpetuo avellatur atque paroeciae *Sancti Georgii* ac dioecesi Ratisbonensi aggregetur.

Ad haec autem exsecutioni mandanda eadem Sanctitas Sua deputare dignata est R. P. D. Albertum Vassallo de Torregrossa, Archiepiscopum tit. Hemesensem ac Nuntium Apostolicum in Bavaria, eidem tribuens omnes facultates necessarias et opportunas, etiam subdelegandi aliam personam ecclesiasticam, in dignitate constitutam, ad effectum de quo agitur; cum onere mittendi ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses exemplar actus exsecutorialis.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 14 aprilis 1926.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen. et Mandelen., *Secretarius*

L. ✠ S.

† Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

sed potius paroeciam proximiorem loci Sancti Petri in *Regueiro* frequentent, in Auriensi dioecesi, Episcopus Auriensis, de consensu Ordinarii Lucensis, ab Apostolica Sede efflagitavit ut memorati pagi, nempe *Santas* et *Candosa*, a Lucensi dioecesi dismembrarentur et ad viciniorem paroeciam in Auriensi dioecesi adiungerentur. Iamvero Ssm̃us Dominus Noster Pius PP. XI, rei opportunitate attenta atque audito voto R. P. D. Friderici Tedeschini, Archiepiscopi tit. Naupactensis et Nuntii Apostolici in Hispaniarum regnis, benigne annuendum censuit; ac proinde praesenti consistoriali decreto statuit ut pagi *Santas* et *Candosa* a paroecia Sancti Petri in loco *Espiñeira* et a Lucensi dioecesi in perpetuum separentur, atque paroeciae loci Sancti Petri in *Regueiro* dioecesis Auriensis iuxta petita aggregentur. Ad haec omnia autem exsecutioni mandanda, idem Ssm̃us Dominus deputare dignatus est eundem R. P. D. Fridericum Tedeschini, Archiepiscopum tit. Naupactensem, cum facultatibus omnibus necessariis et opportunis, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, alium virum in ecclesiastica dignitate constitutum itemque pronuntiandi super quavis oppositione in exsecutionis actu quomodolibet oritura: iniuncta eidem obligatione intra sex menses, a subsignata die computandos, transmittendi ad hanc Sacram Congregationem authenticum exemplar peractae exsecutionis. Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die vicesima aprilis anni millesimi nongentesimi vicesimi sexti.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen. et Mandelen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

IV

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssm̃us Dominus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

7 maii 1926. — Metropolitanae Ecclesiae Mutinensi, et Abbatiae *nullius* Nonantulanae invicem perpetuo unitis, praefecit R. P. Iosephum Antonium a Sancto Ioanne in Persiceto, Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum Ministrum Generalem, qui in saeculo appellabatur Ferdinandus Bussolari.

— Cathedralibus Ecclesiis Tarquiniensi et Centumcellarum invicem perpetuo unitis, R. D. Aemilium Cottafavi, Protonotarium Apostolicum

ad instar participantium, Archipresbyterum cathedralis ecclesiae Regiensis in Aemilia.

10 maii. — Titulari Ecclesiae Milevitanae pro hac vice ad archiepiscopalem evectae R. D. Acacium Chacon, Canonicum metropolitanae Emeritensis in Indiis eiusdemque dioecesis Vicarium generalem, quem deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Antonii Raymundi de Silva, Archiepiscopi Emeritensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Zaraitanae, R. D. Henricum Dubuc, quem deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Agathi Philippi Alvarado, Episcopi de Barquisimeto.

14 maii. — Cathedrali Ecclesiae Aquensi, R. P. D. Laurentium Del Ponte, hactenus Episcopum titularem Oropensem, et dioecesis Aquensis Administratorem Apostolicum.

18 maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Fussalensi, R. P. Theodorum Labrador, ex Ordine Fratrum Praedicatorum, quem deputavit Vicarium Apostolicum de Funing.

— Titulari episcopali Ecclesiae Mopsuestianae R. P. Iosephum Gotthard ex Congr. Oblatorum B. M. V. Immaculatae quem deputavit Vicarium Apostolicum de Windhoek.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

PROMULGANTUR STATUTA GENERALIA PIAE UNIONIS CLERI PRO MISSIONIBUS ATQUE SUMMARIUM SPIRITUALIUM FAVORUM QUIBUS EIUSDEM PIAE UNIONIS SODALES FRUUNTUR.

DECRETUM

Ut Pia Sacerdotum Consociatio, quae « Unio Cleri pro Missionibus » nomen habet, quamque Summi Pontifices Benedictus Pp. XV fel. mem. et Pius Pp. XI fel. regn. tam valide commendaverunt, ubique nationum rite et secundum optata erigatur, visum est huic Sacrae Congregationi de Propaganda Fide Statuta generalia recognita in vulgus edere, quibus ab iis standum erit qui et Summorum Pontificum votis obsecundare et favores omnes spirituales eidem Piae Consociationi concessos sibi velint comparare.

Quod si ex peculiaribus rerum adiunctis necessarium in aliqua regione visum fuerit in hoc vel illo decernendo a Sta-

tutis generalibus recedere aut aliquid eisdem addere, approbatio ab hac Sacra Congregatione omnino praerequirenda erit.

Faxit vero Deus O. M. ut omnes sacerdotes ad suum amorem erga Missiones magis magisque fovendum huic Piae Consociationi sese adscribere libenter velint.

Datum Romae, in aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 4 aprilis Festo Resurrectionis D. N. Iesu Christi, an. 1926.

G. M. Card. Van Rossum, *Praefectus*

L. ✠ S.

† F. Marchetti Selvaggiani, Arch. Seleucien., *Secretarius*.

STATUTA GENERALIA

I. – De natura et fine

1. – Pia Unio Cleri pro Missionibus est associatio sacerdotum ad sacras Ecclesiae missiones adiuvandas instituta, prout num. 4 circumscribitur.

Haec Pia Unio a S. Sede probata fuit multisque ac singularibus favoribus et privilegiis aucta.

2. – Beatissimam Virginem Mariam, Apostolorum missionumque Reginam, patronam veneratur ac sub eius singulari patrocinio finem sibi propositum prosequitur.

3. – Pia Unio ad normam canonis 708 Cod. iur. can. in singulis dioecesibus erigenda est.

4. – Haec Pia Unio sibi proponit animum sacerdotum gentium conversionis amore accendere, ut per ipsos universus populus christianus studio erga missiones catholicas pariter inflammetur et ita tota Ecclesia concurrat ad regnum Christi per universum mundum dilatandum. Unio missionaria itaque Cleri non est novum quoddam Opus missionale ad fidelium oblationes colligendas institutum neque pro fine habet aliorum Operum missionalium gubernationem sibi assumere, licet operam impendat ad fidelium animos disponendos ita ut omnibus Operibus missionalibus pro viribus succurrant.

5. – Piae Unionis socii finem sibi propositum hisce praecipue mediis assequi student:

a) Fervidis ad Deum O. M. precibus pro felici sacrarum missionum exitu propriaeque in favorem missionum operae successu;

b) cognitione missionum earumque indigentiarum, laborum apostolicorum qui in variis mundi plagis a Missionariis sustinentur, felicis vel minus laeti eorum exitus, itemque omnium earum rerum quae ad regnum Dei imprimis inter paganos dilatandum referuntur;

c) collationibus congressibusque sociorum, quibus mutuo se illuminent circa missionum indigentias atque ad eis subveniendum vicissim se exhortentur;

d) fovendo in familiis christianis vocationes missionales, sive ad sacerdotium sive ad munus adiutoris aut adiutricis Missionariorum;

e) monendo christifideles qua sacris concionibus, qua publicis conferentiis, ut vocant, qua privatis colloquiis et adhortationibus, qua scriptis in vulgus editis, aliisque opportunis mediis, de magno opere evangelicae praedicationis inter infideles, et de variis modis, quibus catholicarum missionum necessitatibus succurri possit;

f) offerendo libenter adiutricem operam suam iis qui Operibus missionalibus praepositi sunt;

g) naviter operam dando ut omnibus innotescant et ubique promoveantur Opera missionalia, imprimis ea quae a Sede Apostolica tanquam sua agnita sunt et Motu proprio *Romanorum Pontificum,* diei 3 maii 1922, prae caeteris commendata fuerunt. Ea sunt, ante omnia, magnum Opus a Propagatione Fidei, Opera auxiliaria a Sancta Infantia, a Sancto Petro Apostolo pro institutione Cleri indigenae, et Collecta annua in festo Epiphaniae pro redemptione captivorum, seu pro missionibus Africanis; neque omittendo peculiares collectas pro determinatis regionibus vel missionibus aut pro singularibus indigentiis quae in missionibus forte occurrant fidelibus commendare.

h) promovendo festa, ut dicunt, missionalia, conventus seu congressus, aliaque id genus, quibus christifidelium studium erga missiones magnopere accendatur et accrescat.

II. - De Sodalibus

6. – Piae Unioni Cleri pro Missionibus adscribi possunt omnes sacerdotes cum saeculares tum regulares, necnon clerici qui sacrae theologiae studiis incumbunt.

7. – Adscriptio fit sive a Consilio dioecesano, sive a Consilio regionali, sive, his deficientibus, a Sacra Congregatione de Propaganda Fide.

8. – Ipsa adscriptione suscipiuntur onera Piae Unionis propria, et acquiritur ius ad indulgentias lucrandas et ad favoribus privilegiisque fruendum, quae a Sancta Sede Piae Unioni concessa sunt. Sciant tamen sodales non

sufficere nomen dare Piae Unioni, sed naviter et fideliter exsequenda esse ea officia, quae nomen dando susceperunt, si gratiis Piae Unioni ab Ecclesia concessis vere frui desiderent.

9. – Sodales ordinarii vocantur, qui praeter caetera Piae Unionis officia praestita, statutas a Consilio regionali contributiones quotannis solvunt.

10. – Sodales perpetui, qui similiter, praeter fidelem officiorum satisfactionem, semel contributionem maiorem ad hoc a Consilio statutam exsolvunt.

11. – Sodales *honoris causa* sunt Revmi Domini Episcopi, nec non S. R. E. Cardinales, qui Piae Unioni adhaeserunt.

12. – Omnes sacerdotes qui actu in missionibus degunt vel valetudinis, senectutis aut obedientiae causa eas relinquere coacti sunt, omnibus privilegiis et gratiis Piae Unioni concessis gaudent.

13. – Pia Unio Cleri pro Missionibus a Sacra Congregatione de Propaganda Fide omnino dependet.

III. – De Consiliis

14. – In unaquaque regione Piae Unioni proxime praeest Consilium regionale et in singulis dioecesibus Consilium dioecesanum.

A) – *De Consilio regionali*

15. – Consilium regionale constat Praeside et quibusdam Consiliariis, quorum alii e Directoribus dioecesanis, alii ex Institutis missionalibus, si quae in regione adsint, assumuntur.

16. – Praeses Consilii regionalis a Sacra Congregatione de Propaganda Fide nominatur. Episcopi regionis nomen vel nomina candidatorum, ut plurimum ex regionis Ordinariis delectorum, eidem Sacrae Congregationi proponunt.

17. – Consiliarii eliguntur a Praeside, collatis consiliis cum Ordinariis locorum, si de sacerdotibus saecularibus, et cum Moderatoribus Regularium, si de Religiosis agitur.

18. – Consiliarii per tres annos in officio manent sed iterum eligi possunt.

19. – E Consiliariis unus officium Secretarii alius Arcarii munus obibit. munera vero ab utroque praestanda, praeterquam ab officii natura, a Praeside statuuntur.

20. – Consilii regionalis est omni studio Piam Unionem in regionem promovere, stipem statuere a sodalibus ordinariis aut perpetuis solvendam, examinare atque recognoscere rationes accepti et expensi a dioecesanis Consiliis, Consilia dioecesana in eorum propria actione adiuvare ubi opus est, congressus Piae Unionis totius regionis indicere et alia huiusmodi.

21. – Quotannis Consilium regionale semel saltem convenit, convocante Praeside.

22. – Sedes Consilii regionalis a Praeside statuitur.

B) – *De Consilio dioecesano*

23. – Piae Unioni Cleri pro Missionibus in singulis dioecesibus praeponitur Consilium dioecesanum, constans Directore seu Moderatore et Consiliariis, quorum unus Secretarii, alius Arcarii munere fungitur.

24. – Tum Director tum Consiliarii ab Ordinario loci nominantur et ad illius nutum in munere permanent.

25. – Consilii dioecesani est Piam Unionem in dioecesi promovere, curare ut omnes sacerdotes illi nomen dent, et praecipue ut omnes adscripti, studio erga missiones animati, sanctum Associationis finem actuose prosequantur.

26. – Consilium dioecesanum bis in anno congreditur, et praeterea quoties Director illud convocare opportunum duxerit.

27. – Moderatoris dioecesani est, ineunte quoque anno, facta prius dioecesano Consilio relatione, transmittere ad regionale Consilium accepti et expensi nec non rerum actarum rationem adprobandam una cum indice novorum adscriptorum.

28. – Secretarius omnium actorum instrumenta conficiet tum conventus Consilii tum congressuum dioecesanorum, tum etiam rerum notabilium ad Piam Unionem in dioecesi se referentium.

29. – Arcarii munus est colligere contributiones a singulis membris solvendas, pecunias fideliter administrare et de iis quotannis Consilio dioecesano rationem reddere.

30. – Sedes Consilii dioecesani a Moderatore seu Directore, de consensu Ordinarii, figitur.

IV. – De Congressibus

31. – Congressus regionalis omnium adscriptorum Piae Unionis Cleri pro Missionibus, totius nationis seu regionis, semel saltem singulis quinquenniis locum habebit, vicissim in locis regionis praecipuis, ad arbitrium Praesidis.

32. – Si forte ob rationes peculiares extra ordinem censeatur convocandus congressus, Praeses, adprobante Consilio regionali, Directores dioecesanos convocabit, eorumque deliberationi rem proponet.

33. – In congressibus ordinariis Secretarius Consilii regionalis de iis referet quae ab ultimo Congressu memoratu digna acciderint.

34. – Arcarius vero rationem reddet de statu oeconomico Piae Unionis in regione.

35. – Congressus regionalis deliberabit de Piae Unionis statu, de mediis idoneis quibus adscriptorum amor et studium erga missiones sustineatur et augeatur, de rebus et de quaestionibus Consilio regionali propositis et ab ipso tractandis admissis; de postulationibus a Moderatoribus Operum missionalium oblatis et de ceteris huiusmodi. Absque explicito Consilii regionalis consensu non licebit disserere in conventibus de rebus ordine praestituto non comprehensis.

36. – Congressus dioecesanus semel saltem singulis bienniis celebrabitur; extra ordinem a Directore, audito Consilio et adprobante Ordinario, ob iustas causas convocari poterit.

37. – Congressus dioecesanus similibus regitur praescriptionibus ac Congressus regionalis.

FAVORES SPIRITUALES

I. – Indulgentia plenaria, suetis sub conditionibus lucranda, in festis: 1.° Epiphaniae, 2.° SS. Apostolorum, 3.° S. Michaelis Archangeli, 4.° S. Francisci Xaverii, 5.° semel in mense, die ad proprium cuiusque arbitrium eligenda, 6.° in articulo mortis, servatis servandis.

II. – Indulgentia centum dierum pro quolibet pietatis opere in favorem Missionum expleto.

III. – Facultas (dummodo adscriptus ad sacramentales confessiones audiendas sit approbatus):

1.° benedicendi extra Urbem, unico Crucis signo, coronas, rosaria, cruces, crucifixos, numismata et parvas statuas cum applicatione Indulgentiarum Apostolicarum (Cfr. *Acta Ap. Sedis*,' 1922, p. 143); 2.° benedicendi, unico Crucis signo, coronas iuxta typum rosariorum B. M. V. confectas, cum applicatione indulgentiarum, quae a PP. Crucigeris nomen habent; 3.° benedicendi ac imponendi, servatis ritibus ab Ecclesia praescriptis, scapularia Passionis D. N. Iesu Christi, Immaculatae Conceptionis B. M. V., SS. Trinitatis, B. M. V. Perdolentis, B. M. V. a Monte Carmelo, ab Apostolica Sede approbata. (Cfr. infra n. VII); 4° benedicendi, unico signo Crucis, crucifixos cum applicatione indulgentiarum pii exercitii a *Via Crucis* nuncupati in favorem fidelium, qui quominus sacras visitent « Stationes » legitime impediuntur; 5.° benedicendi, unico signo Crucis, crucifixos, iisdemque applicandi plenariam indulgentiam in articulo mortis ab iis acquirendam, qui praescriptis expletis conditionibus, illos

osculati fuerint aut saltem aliquo modo tetigerint (Cfr. *Acta Ap. Sedis*, 1914, p. 348).

IV. – Indultum personale Altaris privilegiati, quater in qualibet hebdomada, dummodo simile indultum pro alia die non obtentum fuerit.

(Haec omnia per S. Poenitent. 15 nov. 1918. Cfr. *Acta Ap. Sedis*, 1919, p. 20).

V. – Facultas (dummodo, ut supra, ad sacramentales confessiones audiendas adscriptus sit adprobatus) benedicendi coronas Septem Dolorum B. M. V. cum applicatione omnium et singularum Indulgentiarum, quas Summi Pontifices eiusmodi coronis impertiti sunt.

VI. – Facultas, ut supra, benedicendi ac imponendi, sub unica formula, scapularia, quae ut Sodales Piae Unionis imponendi facultate gaudent. (Ex Audientia SSmi Emo Praefecto S. Congr. de Prop. Fide concessa die 20 martii 1919. Cfr. *Acta Ap. Sedis*, 1919, p. 179).

VII. – Facultas imponendi scapularia de quibus supra, absque inscriptionis onere in album Confraternitatis (Ex Audientia SSmi Emo Praefecto S. C. de Prop. Fide concessa die 4 martii 1920).

VIII. – Facultas pro omnibus adscriptis anticipandi a meridie recitationem Matutini cum Laudibus subsequentis diei, dummodo tamen officium diei iam persolverint (Ex Audientia Ssmi Emo Praefecto S. C. de Prop. Fide concessa die 1 decembris 1921. Cfr. *Acta Ap. Sedis*, 1921, p. 565).

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

NEAPOLITANA SEU BISUNTINA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI SORORIS IOANNAE ANTIDAE THOURET, FUNDATRICIS INSTITUTI SORORUM A CARITATE.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?

Apud omnes in confesso est, totum verae sanctitatis meritum, solidamque eiusdem laudem in sedulo, constanti et eximio virtutum omnium exercitio consistere; nihilominus solet Deus sanctimoniae decus externis

signis luculentius manifestum facere, quibus permoti homines in eorum venerationem rapiuntur, qui aeterna iam beatitate potiti censeri debent. « *Sicut humana consuetudo*, inquit S. Augustinus, *verbis, ita divina potentia etiam factis loquitur* » (Epist. XLIX, quaest. 6). Quod homines verborum delectu ampliorique eloquentiae specie efficere student, id praestat Deus omnipotens operibus miris, ut altius insideant mentibus voluntatis suae placita. Nullum aliud splendidius argumentum nobis praesto esse potest, ex quo de statu eorum, qui vita functi sunt, recte iudicemus. Distinguitur enim notã divinitatis miraculum, qua falli nemo unus queat.

Hoc divinae auctoritatis testimonio praeclare comprobatur etiam insignis sanctitudo Ven. Servae Dei Ioannae Antidae Thouret, cuius virtutes agnitae et declaratae sunt eminentes et heroicae decreto solemniter lato septimo idus iulias anni millesimi nongentesimi vicesimi secundi.

Primum et alterum ex tribus miraculis ad dignoscendum propositis eiusdem Famulae Dei deprecationi tributis, duae expertae sunt feminae Instituto a Caritate adscriptae, cuius ipsa Famula Dei mater legifera exstitit. Philumena Pantanella nondum trilustris inter tyrunculas excepta est, maxime cupida ut inter Sorores a Caritate cooptaretur post legitimum probationis tempus. Quo haud exacto, morbo tentari coepit in laevo inguine prope femur, gravibusque doloribus obnoxia fuit. A medico explorata, tumore inventa est affecta, qui nulli cessit medelae, suamque malignam indolem in dies patefecit. In Neapolitanum nosocomium, quod *Incurabilium* nuncupatur, missa, infaustam ex medentium ore prognosim accipit, a quibus osteo-sarcomatis diagnosis confecta est. Nulla medicorum iudicio revalescendi spes supererat, quippe ne chirurgica quidem incisio opportuna ab iisdem habita est. Itaque, dum res desperata censebatur, aegra, Ven. Ioannae Antidae imagine accepta, morbi sedi eam admovet, atque supplicationes ad ipsius conciliandam sibi opem instituit. Neque incassum. Altera namque nocte visa est sibi ignota manu tumorem ter adeo vehementer comprimi, ut acerbiores inter cruciatus clamitare cogeretur, sese monialis manu, monialis nempe, cuius effigiem tumori applicuerat, nimis torqueri. Mox tumorem penitus evanuisse comperit, et quodlibet morbi vestigium sublatum, testante etiam medico a curatione, post accuratam inspectionem, ipsam perfectae sanitati per miraculum fuisse restitutam. Eadem opinio fuit omnium religiosarum Sororum aliorumque, quibus morbosum genus, quo ea conflictata fuit, compertum erat, et curationis ratio innotuerat.

Alterum profuit miraculum Sorori Nazarenae Rossetti, quae ab epiteliomate mamillari liberata fuit, tertio in eadem regione enato, ubi duo alii chirurgi ferro iam fuerant abscissi. Primus, qui avulsus fuit tumor,

bisectus malignae indolis medicorum iudicio declaratus est; eadem de altero lata est sententia eademque adhibita cura. Postremus quoque eodem modo curandus erat, suadentibus medicis; at aegra Soror, Antistitae suae hortationem secuta, maluit se committere Venerabilis Matris suae caelesti patrocinio, quam chirurgi ferrum iterum experiri. Preces itaque ingeminat, et reliquias ex Venerabilis sepulcro susceptas tumidae parti corporis sui applicuit. Nonnullos post dies nullum amplius deprehendit noxii tumoris signum, eiusque properam et perfectam depulsionem naturae viribus perfici nequivisse umquam, medici et chirurgi concordi sententia edixerunt.

Tertium miraculum contigit in puella Assumpta Giordano, quae in laevo brachio circa cubitum doloribus acerbissimis cruciabatur. Remedia plura sunt adhibita, inter quae chirurgica incisio, nullo tamen absque emolumento. Ipsam vero laborare periostite tuberculari, cui frigidus eiusdem naturae abscessus accesserat, medentium decretoria sententia fuit. At quod humanis praesidiis sanari nequibat, exorata Ven. Ioanna Antida Thouret feliciter impetratum fuit, perfectamque sanitatem aegra puella consequuta est, laetantibus omnibus ob tam miram, quae in ea contigit, mutationem.

De singulis hisce eventibus, diligenti inquisitione ex Apostolica auctoritate confecta, triplex inita est iudicialis actio; primum in Antepraeparatorio Conventu, deinde in Praeparatorio, ac tertio in generali die decimatertia vertentis mensis et anni coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacto. Quo in coetu a Reverendissimo Cardinali Ianuario Granito Pignatelli di Belmonte, causae Ponente, propositum est Dubium: « *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?* ». Beatissimus Pater, suffragationes Reverendissimorum Cardinalium et Patrum Consultorum laeto animo excepit, mentem tamen suam de more pandere distulit, ratus in re tam gravi abundantiorem divini luminis splendorem diuturnis precibus esse implorandum.

Adhibitis autem precibus, hodiernam laetissimam diem designavit, quae solemnibus in honorem Patriarchae S. Ioseph, universae Ecclesiae Patroni, est dicata. Itaque rei divinae religiosissime operatus, ad Vaticanas aedes acciri mandavit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopum Albanensem causaeque Relatorem, una insimul cum R. P. Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, meque infrascripto a secretis. Quibus adstantibus, solemniter pronuntiavit: « *Constare de tribus miraculis;* scilicet de primo: *Instantaneae perfectaeque sanationis Philumenae Pantanella a sar-*

comate in sinistro inguine; de altero: *Instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Nazarenae Rossetti ab epiteliomate mamillari;* deque tertio: *Instantaneae perfectaeque sanationis puellae Assumptae Giordano a tuberculosi ossea cubiti sinistri, atque a sinu fistuloso, quem abscessus frigidus ossifluens produxerat* ».

Praesens Decretum evulgari, et in sacrae Rituum Congregationis acta recenseri iussit, decimo primo calendas maias anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

II

NEAPOLITANA seu BISUNTINA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI SORORIS IOANNAE ANTIDAE THOURET, FUNDATRICIS INSTITUTI SORORUM A CARITATE.

Super dubio

An, stante virtutum et trium miraculorum approbatione, nec non dispensatione a quarto miraculo, tuto procedi possit ad solemnem eiusdem Ven. Servae Dei Beatificationem?

Optimam sane partem selegit Venerabilis Famula Dei Ioanna Antida Thouret, quum beneficentissimum Vincentii a Paulo sodalitium amplexa est, atque omnibus, quae sanctus Conditor filiabus suis obeunda commendavit, pietatis et caritatis operibus totam se mancipavit. Laudabiliter Parisiis exacto inter Puellas a Caritate tyrocinio, statim inter aegros versari omnique ope eos solari coepit. Gallica furente subversione, e religiosa domo egredi coacta, ubi primum ipsi licuit, Vesontionem se recepit, sibique nonnullis adolescentulis adscitis, novae familiae prima fundamenta posuit, quam puellis erudiendis et aegris curandis omnino addictam voluit, sub patrocinio ac tutela S. Vincentii, quamque Sororum a Caritate nuncupavit. Quam large et copiose benedictiones suas super hanc sodalitatem Deus effuderit, itemque quam sedulam operam illi amplificandae Ven. Ioanna Antida Thouret impenderit, ex ipsius progressibus novisque domibus, tum in Gallia tum in Italia, ac deinceps in remotis etiam aliis regionibus

conditis, praeclare percipitur. Divino confisa praesidio, inter rerum omnium inopiam atque omnigenas contradictiones quae undique excitabantur, opus suum constanter est prosequuta, puellarum et aegrorum necessitatibus prospicere heroica caritate studuit, omniumque miserorum calamitatibus opem ferre nunquam destitit. Neapolitana in urbe, ubi veluti principem sui Instituti domum collocaverat, laboribus et aerumnis confecta occubuit aetatis suae anno sexagesimo primo, de humana societate et de religione egregie merita, floridissimam relinquens sodalitatem, quam materno affectu foverat quamque ubique terrarum diffusam, quasi munus caelitus datum in afflictorum solatium, suspicimus et grato animo mirabundi prosequimur.

Tantae mulieris memoria nunquam excidet, sed digna cuique videbitur in aevum, ut gloriae nobilissimae praemium habeat a Deo nedum in aeterna beatitatis sede, verum etiam in terris, ubi eius virtutes, tamquam eximiae et heroicae agnitae, imitationi sunt propositae Apostolicae Sedis placito, eiusdemque Ioannae Antidae suffragio et intercessione tria prodigia a Deo patrata esse novissime declaratum est.

Erat autem ob causae indolem, quae haud sufficienti directa probatione instructa est, quartum addendum probandumque miraculum, ut integra servaretur huius sacri fori disciplina; verum Sanctissimus Dominus noster, Decessorum suorum exempla secutus, quum agatur de benemerentissima fundatrice amplissimi Istituti, quarti miraculi onus benigne remittere nuperrime dignatus est.

Unum itaque expendendum supererat, utrum Beatorum Caelitum honores eidem Venerabili Famulae Deo *tuto* decerni possent. Quod actum fuit in coetu universo Sacrae Rituum Congregationis, habito coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, die vicesima septima superioris mensis aprilis, in quo Reverendissimus Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte, causae Relator, dubium proposuit: *An, stante approbatione virtutum et trium miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem Venerabilis Servae Dei Ioannae Antidae Thouret Beatificationem?* Quamvis Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores, quotquot convenerant, concordi suffragatione id *tuto* fieri posse respondissent; nihilominus Beatissimus Pater fervidas praemittendas esse preces censuit, antequam decretoriam sententiam ederet. Quam hodierna die, Dominica IV post Pascha, proferendam constituit; quare accersiri iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae sacraeque Rituum Congregationi Praefectum, atque Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopum Albanensem causaeque Relatorem, necnon R. P. Carolum Salotti, S. Fidei Promotorem Generalem, meque infrascriptum secretarium, et

Pontificio solio assidens solemniter edixit: *tuto procedi posse ad solemnem Venerabilis Servae Dei Ioannae Antidae Thouret Beatificationem.*

Hoc autem decretum in vulgus edi, in acta sacrae rituum Congregationis referri, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de solemni Beatificationis ritu, ubi primum licuerit, in Patriarchali Basilica Vaticana celebrando, expediri mandavit, sexto nonas maias, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

III

BRIXIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI BARTHOLOMAEAE CAPITANIO, FUNDATRICIS PRIMARIAE INSTITUTI SORORUM A CARITATE IN OPPIDO LUERE BRIXIENSIS DIOECESIS.

Super dubio

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?

Vicesimum sextum aetatis annum non ita pridem expleverat venerabilis Dei Famula Bartholomaea Capitanio, quum lento morbo absumpta ad caelestia regna migravit. Brevis quidem fuit eius vitae cursus; iure tamen asseri potest, ipsam in brevi consummatam explevisse tempora multa. Etenim a pueritia sanctitatis metam contigere statuit, moresque suos ad Aloisii Gonzaga, quem sibi in patronum elegit, exemplar componere studuit, meruitque ab Apostolica Sede veluti « flos angelica puritate fragrans » praedicari, quum anno millesimo nongentesimo secundo ipsam in virtutum exercitatione ad fastigium pervenisse declaratum est. Praecipuum vero opus, ex quo Venerabili Servae Dei singularis parta est laus, eiusque nomen celebritatem non modicam adeptum est, christiana puellarum institutio fuit, cui se totam ex animo devovit. Publice docendi iure legitime sibi comparato, saeculari habitu induta scholas agere in natali oppido suscepit, munusque adeo grave alacriter et assidue obivit, magno cum pietatis incremento, iecitque prima beneficentissimi Instituti fundamenta, quod Sororum a Caritate nuncupatum voluit, quodque in frugiferam arborem cito excrevit, suosque ramos ad finitimos etiam pagos et oppida mirifice extendit.

Neque hoc unum opus laborum palaestra exstitit, in quibus Venerabilis Serva Dei vitam suam iugiter exercuit; sed alia plura pietatis et caritatis opera in deliciis habuit, quae ita recensentur in decreto de heroicis eiusdem virtutibus lato: « Diversari in hospitiis aegrotis curandis, hi ubi essent « etiam privatis in locis obscurisque eo ipsa advolare, vicatim adire domos « ut stipe corrogata indigentibus opem ferret, frangere esurienti panem « suum: vinculis detentos invisere, aegros consolari, flere cum flentibus, « afflictos erigere, adesse horae supremae decedentium e vita, haud imme- « mor certae sententiae: *melius est ire in domum luctus quam in domum con- « vivii* » (Eccl. VII, 3). Quam Deo gratum fuerit sublime hoc sanctitatis exemplar, miracula prodiderunt insignia, quae post Venerabilis Bartholomaeae obitum operari ipse dignatus est. E quibus duo dumtaxat ad cognoscendum exhibita sunt, quum plura non requirat causae indoles, directis probationibus copiose instructae.

Horum primum retulit anno millesimo nongentesimo vicesimo secundo Soror Sanctina Rizzi, variis ab iuventute tentata morbis, quibus expellendis nulla curatio par inventa fuit. Immo, labente tempore, morbifera vis eius uterum pervasit, in eoque tumorem genuit, qui volumen non modicum est adeptus, ferro minime exstirpandum ob deteriora quae, medentium iudicio, metuenda erant mala. Ingravescentis tumoris moles eiusque sedes de aegrae sanatione desperandum esse suadebant. Morbosa vero symptomata alia eiusdem conditionem miserrimam effecerunt, mortemque quasi proximam enunciabant, hoc ipsum medicis sentientibus et declarantibus. Supremae Instituti Antistitae consilium secuta, Venerabilis matris suae Bartholomaeae Capitanio conciliare sibi patrocinium precibus studuit. Preces diuturnae fuere et constantes, quin morbus de sua gravitate quidpiam remitteret. Extemplo autem aegra, quasi interna vi compulsa, e lecto descendit, seque integre sanam deprehendit. Obstupuere sodales eius: medici vero fassi sunt, subitam adeo et perfectam illius foedissimi morbi depulsionem fieri non potuisse per naturae vires, neque per salutaris artis praesidia.

Eamdem sortem, eodemque anno, nacta est Soror Maria Donadelli, teterrimo morbo affecta, qui, vel imperitis compertum est, quam curatu difficilis ac fere impossibilis sit. In eius enim exscreatibus bacilli inventi sunt qui Kochiani ab ipsorum detectoris nomine nuncupari solent, quique morbi naturam et malitiam satis indicabant: aegritudinis autem progressiones omnem praecisam esse valetudinis spem aperte significarunt. Aegrota soror fatalem exitum persentiens Sacramentis muniri petiit, recedentibus a curatione medicis, qui operam suam prorsus inanem censuere. Sed quam homines, morbi indolem vincendi impotes, fato suo relinquebant,

eam caelestis sospitatrix invocata sanandam suscepit. Iussa enim aegra soror ab Antistita sua, ut Venerabilis fundatricis Bartholomaeae auxilium imploraret, ei morem gerens novendiales preces pluries continuo instaurat. Morbosa syndromes in gravitate sua tota perstabat, quum quodam mane, post sacrum Christi corpus in viatici forma receptum, morientium oleum mox erat susceptura, lectum in quo iacebat bis concuti sensit. Occulta vi permota e lecto prosiliit, atque cubiculum percurrens se omnino fore sanatam clamitare coepit, mirantibus omnibus. Quo magis liqueret sanationem veram esse ac perfectam, adhibitus est medicus, qui opportunis experimentis rei veritatem confirmavit, idque insigni Dei omnipotentis prodigio esse tribuendum etiam periti iurati edixerunt.

Triplici de more disceptatione de horumce duorum miraculorum veritate inquisitum est: primum in Antepraeparatorio sacrorum rituum conventu; deinde in Praeparatorio, ac demum in Generali coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacto die vicesima superioris mensis aprilis; in quo Reverendissimus Cardinalis Caietanus Bisleti, causae Ponens, dubium proposuit: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores expedite sententiam suam protulere. Sed Beatissimus Pater, quamvis animi sui laetitiam haud obscure significavit, decretorium iudicium in alium diem remisit, post effusas preces designandum, quibus caelestis luminis copia a Patre luminum imploraretur.

Quum autem mentem suam declarare statuisset, hodiernam diem, Dominicam IV post Pascha, selegit. Divinis itaque piissime operatus, ad se acciri mandavit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Caietanum Bisleti causae Relatorem, itemque R. P. Carolum Salotti, S. Fidei Promotorem generalem, meque infrascriptum a secretis, eisque adstantibus, solemniter decrevit: *Constare de utroque miraculo;* de primo nempe: « *instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Sanctinae Rizzi ab inveterato fibromiomate uteri, gravissimis stipato symptomatibus* », deque altero: « *instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Mariae Donadelli a chronica tuberculosi ad extremum gradum deducta* ».

Praesens decretum promulgari et in acta sacrae rituum Congregationis recenseri iussit, sexto nonas maias, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

IV

DAMASCENA

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIUM SERVORUM DEI P. EMMANUELIS RUIZ ET SEPTEM SOCIORUM ORDINIS FRATRUM MINORUM, IN ODIUM FIDEI, UTI FERTUR, INTEREMPTORUM.

SUPER DUBIO

An constet de martyrio et causa martyrii praefatorum Venerabilium Servorum Dei, nec non de signis seu miraculis, in casu et ad effectum, de quo agitur?

« Dignum et congruum est, ut post laetitiam Paschae, quam in Ecclesia celebravimus, gaudia nostra cum sanctis martyribus conferamus; et iis annuntiemus Dominicae resurrectionis gloriam, qui consortes sunt Dominicae passionis » (S. Ambr., sermo 22). Praeclara haec S. Ambrosii, Ecclesiae Doctoris verba prosperum huius causae exitum maxime commendant, ut sacer Fratrum Minorum Ordo, de religiosa humanaque societate optime meritus, perdurante paschalium gaudiorum tempore, novam laetitiam novamque gloriam percipere valeat ex altarium honoribus octo sodalibus suis decernendis, qui in Damasceno coenobio, Custodiae Terrae Sanctae spirituali foedere adiuncto, a barbaris Turcarum cohortibus, sacrum illud asylum invadentibus, ut pios hospites vel a christiana professione abducerent, vel invitos perimerent, percussi et mactati sunt. Quemadmodum universus franciscalis Ordo ob tam immane excidium ingemuit amare, ita aequum ac iustum est, ut de gloria exsultet, quam sibi accedere sentit a Beatorum Caelitum honoribus, qui praefatis filiis suis, tamquam fidei adsertoribus, in Ecclesia sunt tribuendi. Idque eo magis gratum magisque acceptum eidem esse debet, quo propior est faustissimus eventus qui laetitiam et gloriam cumulabit, quas inclitus franciscalis Ordo suis fastis iure adiunget ob saecularia solemnia in honorem Patris et Patriarchae Francisci a populo christiano ubique terrarum celebranda.

Primus qui percussus ab hostibus occubuit, coenobii praeses fuit P. Emmanuel Ruiz, qui vix eorum impetum animadvertit, in sacram aedem descendit, ut divinas species consummaret, ne certae profanationi eas relinqueret. Mox interemptus fuit, precibus se Deo commendans. Alter mortem oppetiit Pater Carmelus Motta, qui ad Turcarum transire castra renuens, clava caesus vitam amisit. Tertius pro Christo sanguinem suum fudit Pater Petrus Soler, qui gladio confossus fuit, quum tentatus declaravisset in christiana fide se iugiter esse permansurum. Eamdem constantiam praebuit P. Nicolaus Alberca, qui ballista ignivoma interfectus est,

quum Christi fidem se nunquam derelicturum professus foret. Item P. Engelbertus Kolland, ad apostasiam incitatus, hoc facinus se nunquam facturum quum declarasset, bipenne septus est. Etiam P. Ascanius Nicanor parem martyrii sortem cum sociis suis nactus est, paratus quum esset ad catholicam fidem sanguine suo profitendam. Neque minorem animi fortitudinem exhibuerunt duo fratres laici Franciscus Pinazzo et Ioannes Iacobus Fernandez, qui dum e sacra turri, quo confugerant, deiecti sunt, preces fundebant manusque ad caelum supplices levabant.

Ordinariis et Apostolicis inquisitionibus conditis, iisque rite expensis legitimisque declaratis, de praefatorum venerabilium Servorum Dei martyrio inita est disceptatio in Antepraeparatorio coetu, coacto penes Reverendissimum Cardinalem Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, causae Relatorem, die decima octava mensis augusti, anno superiore millesimo nongentesimo vicesimo quinto; deinde in Praeparatorio Conventu in Vaticana Congregationum aula coadunato die decima nona mensis ianuarii vertentis anni; ac demum in generalibus sacrae Rituum Congregationis comitiis, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI habitis die vicesima septima superioris mensis aprilis; in quibus Reverendissimus memoratus causae Relator ad discutiendum dubium proposuit: *An constet de martyrio et causa martyrii, nec non de signis seu miraculis in casu et ad effectum, de quo agitur.* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores suam ex ordine sententiam dixere; quas intento animo prosecutus est Beatissimus Pater, iudicium suum in alium diem remittens, ut interim in tanta re decernenda maiora a Patre luminum auxilia impetrarentur.

Quum vero dominicam hanc IV post Pascha designasset, ad se accitis Reverendissimis Cardinalibus Antonio Vico, Episcopo Portuense et S. Rufinae, sacraeque rituum Congregationi Praefecto, atque Ianuario Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopo Albanensi, causae Relatore, itemque R. P. Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, meque infrascripto a secretis, divina Hostia pie oblata, nobiliorem hanc Vaticanam aulam est ingressus ac Pontificio solio assidens solemniter edixit: *Ita constare de martyrio et causa martyrii praefatorum octo Venerabilium Dei Servorum ut ad ulteriora procedi possit.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta sacrae rituum Congregationis recenseri mandavit, sexto nonas maias, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 27 aprile 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Eminentissimi e Reverendissimi Signori Cardinali, i Rev.mi Prelati ed i Consultori teologi, che la compongono, hanno discusso e dato il loro voto dapprima sul dubbio detto del *tuto* per la solenne Beatificazione della Ven. Serva di Dio Giovanna Antida Thouret, Fondatrice delle Suore della Carità: e quindi sopra il dubbio del martirio e della causa del martirio, dei segni o miracoli dei VV. Servi di Dio Emanuele Ruiz e Compagni dell'Ordine dei Frati Minori, uccisi, come si asserisce, in odio alla Fede.

Martedì 4 maggio 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi Signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati e dei Consultori teologi componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere il dubbio se consti del martirio, della causa del martirio e dei segni o prodigi del Servo di Dio Natale Pinot, Sacerdote secolare, Parroco, che si asserisce ucciso in odio alla Fede.

Martedì, 11 maggio 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi, hanno discusso e dato il loro voto dapprima sul dubbio detto del *tuto* per la solenne beatificazione della Ven. Serva di Dio Bartolomea Capitanio, Fondatrice Primaria dell'Istituto delle Suore della Carità in Lovere, Diocesi di Brescia; e quindi sul martirio dei Venerabili Servi di Dio Giacomo Sales, Sacerdote, e Guglielmo Sautemouche, Coadiutore, della Compagnia di Gesù, che si asseriscono uccisi in odio alla Fede.

Martedì, 18 maggio 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali con i Rmi Prelati Officiali e Consultori teologi che la compongono, hanno emesso il loro voto dapprima sul dubbio detto del *tuto* per la solenne beatificazione del Ven. Servo di Dio Emanuele Ruiz e Compagni martiri, dell'Ordine dei Frati Minori, uccisi in odio alla Fede: e quindi sopra il dubbio del martirio e della causa del martirio, dei segni o miracoli del Servo di Dio Abba Ghebre Michele Sacerdote aggregato alla Congregazione della Missione, ucciso, come si asserisce in odio alla Fede.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

1 maggio 1926. L'Emo Sig. Cardinale Giovanni Bonzano, *Membro della Sacra Congregazione dei Riti.*

11 » » Il Revmo Monsig. Massimo Massimi, Decano della Sacra Romana Rota, *Consultore della Suprema Sacra Congregazione del S. Uffizio.*

20 » » Il Revmo P. M. Marco Sales, O. P., Maestro dei Sacri Palazzi Apostolici, *Consultore della Pontificia Commissione per gli Studi Biblici.*

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

8 aprile 1926. Monsig. Giuseppe Nobile, dell'archidiocesi di Napoli.

23 » » Monsig. Matteo Rioja Rubio, della diocesi di Osma.

» » » Monsig. Francesco Berendt, della diocesi di Danzica.

» » » Monsig. Francesco J. Conaty, della diocesi di Los Angeles.

» » » Monsig. Giovanni J. Clifford, della medesima diocesi.

» » » Monsig. Giorgio Donahoe, della medesima diocesi.

26 » » Monsig. Ludovico de Gruyter, del vicariato apostolico della Guyana Olandese.

28 » » Monsig. Edoardo Bottolo, dell'archidiocesi di Torino.

29 » » Monsig. José Nunes Carneiro, dell'archidiocesi di Bahia.

3 maggio » Monsig. Gaspare Porzio, dell'archidiocesi di Sorrento.

5 » » Monsig. Giovanni Jaschik, della diocesi di Breslavia.

» » » Monsig. Agostino Vogtel, della diocesi di Treviri.

14 » » Monsig. Edoardo di Gesù Vasquez, della diocesi di Cumaná,

» » » Monsig. Gesù Pellin, della diocesi di Coro.

» » » Monsig. Salvatore Montes de Oca, della diocesi di Barquisimeto.

14 maggio 1926. Monsig. Giovanni Michele Lares, della diocesi di Guayana.
20 » » Monsig. Junius Br. Micu, dell'archidiocesi di Alba Giulia e Fogaras.
» » » Monsig. Giovanni Bucur, della medesima archidiocesi.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

28 aprile 1926. Il sig. Enrico Matteucci, della diocesi di Volterra.
21 maggio » Il sig. Guglielmo van Waterschoot van der Gracht, della diocesi di Amsterdam.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

28 aprile 1926. Monsig. Giovanni von den Driesch, dell'archid. di Colonia.
20 maggio » Monsig. Giovanni Buttó, dell'archidiocesi di Udine.
» » » Monsig. Stefano Cserenyey, della diocesi di Nitra.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

15 aprile 1926. Il sig. Isnardo Balderi, della diocesi di Viterbo.
26 » » Il sig. dott. Vincenzo Pacifici, della diocesi di Tivoli.

Cappellano segreto d'onore di S. S :

19 aprile 1926. Monsig. Gioacchino Pedicini, dell'archidiocesi di Benevento.

Cameriere d'onore extra urbem *di S. S.:*

26 aprile 1926. Monsig. Giovanni Muradian, del Patriarcato armeno.

Cappellano d'onore extra urbem *di S. S.:*

8 maggio 1926. Monsig. Pio Baldi, della diocesi di Trento.

Cappellano Segreto di S. S.:

11 maggio 1926. Monsig. Riccardo Magnanensi (Roma).

NECROLOGIO

16 aprile 1926. Monsig. Giovanni Battista Murphy, Vescovo di Porto-Luigi.
4 maggio » Monsig. Leopoldo Capitani, Pro-Reggente della Cancelleria Apostolica.
6 » » Monsig. Federico Eis, Vescovo tit. di Bita.
7 » » Monsig. Patrizio Delany, Arcivescovo di Hobart.
14 » » Monsig. Geremia Pascucci, Vescovo di Trivento.
26 » » Monsig. Rinaldo Camillo Rousset, Arcivescovo di Reggio Calabria.